MARGE SMITH

Pentru dragostea ta

ALCRIS

Pentru Dolores Wilson, care l-a găsit pe adevăratul Puffy si mi-a trimis fotografia lui.
Si pentru Bob, soţul meu, cu multă dragoste.

Prolog

- Atenţie, spuse bătrânul, apucând-o de mână pe femeia cu părul alb. După ce am aşteptat douăzeci şi patru de ore, nu pot rata tocmai acum.

- Sşş, taci din gură, făcu aceasta. N-o să se întâmple nimic, spuse ea, păşind cu atenţie prin iarbă, peste rădăcina ieşită din pământ a unui copac. Tot nu înţeleg de ce nu puteam să facem asta pe lumină.

Bătrânul o apucă de umăr ferm şi o împinse uşor printre tufişuri, în spatele unui palmier.

- Pe lumină? Nu-ţi curge strop de romantism prin vene? Uite, până şi luna ne zâmbeşte.

Femeia privi în sus şi luna plină îi lumină trăsăturile copilăreşti.

- Nebunaticule, îl dojeni ea jucăuş. Nu te-ai schimbat deloc. Probabil că de asta mi-ai frânt inima când ai plecat şi te-ai căsătorit cu alta. De ce n-am reuşit să te uit?

Bătrânul puse bagajele pe pământ şi se întoarse spre femeie. O scutură uşor de

umeri şi o privi drept în ochi. Inima începu să-i bată cu putere.

- Ei bine, de data asta nimeni nu ne va mai deranja. Nici nepotul meu exigent şi nici nepoata ta prea prevăzătoare. De data asta o vom face, spuse el hotărât, sărutând-o zgomotos.

- Ştii bine că vor veni după noi, spuse ea, privindu-l serios.

- Fii convinsă, râse el. Dar, cine ştie? Poate că până la urmă se vor plăcea. Oricum, amândoi sunt atât de prinşi cu treburile lor zilnice, încât au uitat cum să se distreze.

- Ştiu, se încruntă ea. Uneori mă îngrijorează. Dar mi-aş fi dorit ca nepoata mea să fie alături de mine în ziua nunţii.

Dacă totul mergea bine, amândoi nepoţii aveau să fie alături de ei. Dar el nu-i mai spuse asta. Urma să fie o surpriză plăcută pentru femeie.

Bărbatul se strâmbă jucăuş şi-i sărută obrajii moi. Sângele începu să-i clocotească, amintindu-şi

de tinereţe. Nici o femeie nu-i provocase asemenea reacţii. Respiră adânc mirosul de trandafiri sălbatici - aroma ei.

- Dacă nu erai în toane bune acum trei

luni, când ne-am întâlnit în biroul avocatului, nu ştiu ce m-aş fi făcut, spuse el privind-o cu drag. N-aş fi suportat să te găsesc doar ca să te pierd din nou.

- Când te văd nu pot fi decât în toane bune, râse ea. Dar, vorbind serios, ce vrea să facă un căpitan de vas cu o mlaştină? Ce ţi-a venit să cumperi pământul ăla? Tot nu ştiu de unde ai aflat că îmi aparţine. N-am făcut nici un fel de publicitate. Dacă afla nepoata mea, nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să-l vând.

- Mi-a spus un prieten despre teren şi a menţionat ceva şi de numele tău. Si am început să-mi pun întrebări. Cum nu îndrăzneam să te sun ca să stabilim o întâlnire, m-am hotărât să-ţi cumpăr terenul. Te-am aşteptat atât de mult, draga mea Polly! spuse el mângâindu-i obrajii. Dacă nu ţi-aş fi cumpărat pământul, cum ai mai fi apărut în biroul avocatului în ziua aceea?

- Eram curioasă să văd ce prost dă atâţia bani pe o mlaştină, clipi ea jucăuş din ochi.

Bătrânul îşi privi aleasa cu drag. Cu mult timp în urmă, tatăl lui îl avertizase să termine orice

relaţie cu ea şi-l trimisese departe. El se

supusese, dar plătise scump. Il costase fericirea.

- Eşti gata?

- Unde este taximetristul?

- Ar fi trebuit să ne aştepte aici, spuse el ridicând bagajele. Autobuzul nostru pleacă din St. Augustine într-o oră. Uite că a sosit şi taxiul nostru. Hai să mergem.

Bătrânul îi făcu loc să treacă înaintea lui şi-i respiră parfumul. Polly Taylor rămăsese o femeie stilată. La şaizeci şi cinci de ani era a naibii de frumoasă.

- Hai, Ed, încetează cu prostiile, îl grăbi ea, văzându-i sclipirea din priviri.

- Vin, dragă, vin.

- Chiar nu te poţi abţine?

- Niciodată... niciodată.

Şoferul, un latino-american, vorbea stâlcit şi părea foarte romantic.

- Of, ţe frumoase ţinuturi, spuse el, cu mâinile încrucişate pe piept. Ţimt cum îmi treţaltă inimioara.

- Hai, hai, îl grăbi Polly. Şi mie îmi tresaltă inimioara când mă gândesc că s-ar putea să nu mai prindem autobuzul, dacă mai stăm mult la taclale.

- Si am înţeles că fudţiţi în taină? Vai, ţe romantic!

- Dacă ştiai că fugim în taină de ce ai parcat tocmai sub felinar? se răţoi la el femeia.
- Mă scuzaţi... Vai, vai, vai, ţe neatent...
- Nu-i nimic, spuse Ed, ajutându-l să bage bagajele în maşină. Acuma, asta este. Nu cred că ne-a văzut cineva.
- Să lăsam detaliile astea. Hai mai bine să ne grăbim. Şoferul îi ajută să urce în maşină şi aşezându-se
la volan porni taxiul pe şoseaua liberă, în timp ce Polly şi Ed râdeau din toată inima.

*
* *

O vecină trase draperia şi dispăru de la fereastă.
- Ce ruşine, murmură ea.

Scuturând nemulţumită din cap, se grăbi spre noptieră şi cu mâini tremurânde începu să caute prin agenda de telefoane. In sfârşit găsi numărul de telefon pe care i-l dăduse nepotul lui Ed în caz de urgenţe.
- Cineva trebuie să oprească nebunia asta, înainte ca hrăpăreaţa aia să-l stoarcă de ultimul bănuţ.

Grăbită, luă receptorul şi formă numărul de telefon al lui Ben Adams din Fort Lauderdale.

Capitolul 1

- Cine naiba eşti şi ce cauţi în copacul meu?

Ben Adams îi auzea vocea femeii, dar nu putea s-o vadă. O creangă de stejar îi bloca tot câmpul vizual spre pământ.

- Nu-mi plac deloc telefoanele, aşa că nu mă obliga să sun la poliţie.

Bărbatul încercă să dea la o parte creanga, dar aceasta era prea groasă ca să reuşească s-o urnească din loc. Se întrebă ce păcate făcuse de i se întâmplau tocmai lui astea. Viaţa lui liniştită fusese întoarsă cu susul în jos.

Fusese nevoit să părăsească afacerea lui cu iahturi din Fort Lauderdale la o oră de vârf. Se părea că o femeie necunoscută era pe cale să pună mâna pe averea bunicului lui de şaptezeci de ani. Cel

puţin aşa îi spusese vecina ageră a bunicului său. Ben bănuia că acea căutătoare de aur avea de gând să se căsătorească cu bunicul Ed pe ascuns. Venise în St. Augustine ca să aibă o discuţie serioasă cu rudele femeii şi se trezise atacat de un păun. Cam aşa ajunsese el în acel stejar secular.

Şi acum, dacă nu reuşea să iasă cumva la

liman, risca să fie arestat.

- Tată, murmură el, va trebui să-ţi angajezi nişte avocaţi buni pentru asta.

încercă din nou să se lupte cu ramurile copacului, pentru a se arăta proprietarei. In cele din urmă reuşi, dar pierzându-şi echilibrul, se trezi pe o ramură mai jos. Cămaşa lui de mătase se sfâşie şi el reuşi să se zgârie în coate.

- Ei? făcu femeia.

- Aşteaptă puţin, spuse el nervos. Crezi că e chiar aşa uşor?

Cămaşa îi mai cedă în două locuri, în timp ce el se lupta cu rămurelele înfrunzite.

Privind în direcţia din care venea vocea, zări un cap roşcat zgâindu-se la el cu o expresie care părea prietenoasă. Inima aproape îi sări din piept, când văzu că femeia ţinea în mâna ei mică o ditamai puşca de vânătoare. Iar la picioarele ei păzea păunul care îl agresase.

- Domnule, sper că nu mă vei forţa să folosesc arma. Crede-mă că-ţi pot strica mult mai rău cămaşa decât o pot face ramurile stejarului.

- Atunci pune-o jos ca să nu-ţi mai faci griji.

- Nu prea cred. Cel puţin până nu aflu

ce cauţi acolo.
Ben respiră adânc.
- Aştept, spuse femeia.
- Am venit la veterinar.
- Poate că nu ştiai, dar veterinarul nu are cabinetul în copac.
- Nu trebuie să fii sarcastică. O să cobor după ce te descotoroseşti de prietenul tău ucigaş cu pene. Şi te mai rog ceva. Spune-i veterinarului că am venit să vorbesc ceva cu el.

Femeia îl privi cu îndoială, gândindu-se dacă să-l lase acolo sau să-l ajute. Şi avea o faţă a naibii de satisfăcută!
- Mama ta nu te-a învăţat să spui te rog?
- Te rog, zâmbi Ben printre dinţi.
- Nu te mai poţi ţine puţin? se încruntă ea.
- Cât de puţin?
- Luând ca termen de comparaţie celelalte cazuri în care Solomon a gonit prin copaci păcătoşi ca tine, cred că eşti pe cale să stabileşti un record.

- Grozav! începu el să strige. O să scriu asta în raport. Şi să nu uităm să adăugăm că am fost ţinut în copac de un păun *şi* o femeie nebună.

Femeia începu să fluture prin aer arma.
- Nu-mi place atitudinea asta. Dacă vrei

să te ajut, calmează-te. Trebuie să gonesc păunul din preajma copacului.

- Nu poţi să-l iei în braţe şi să-l duci undeva?

- Se vede că nu cunoşti comportamentul păunilor nervoşi. Te mai întreb o dată. Te mai poţi ţine puţin?

Solomon începu să se înfoaie, scurmând nervos prin jurul copacului, ca şi cum le-ar fi înţeles conversaţia. Ben alunecă încă puţin de pe creangă şi disperat, se chinui să urce, tocmai în momentul în care păunul, fluturând din aripi, încerca să-l lovească cu ciocul.

- Asta îţi răspunde la întrebare, icni Ben. Ce naiba îl deranjează?

- Este luna martie, explică ea, încercând să-şi păstreze o mină serioasă.

- Toţi păunii devin carnivori în martie?

Femeia izbucni în râs.

- Carnivori? Nu! Este sezonul împerecherii. Solomon se simte ameninţat de prezenţa ta. Păunii sunt foarte geloşi. Crede că îi faci concurenţă. Dar

nu te teme. Nu vrea să te mănânce. Vrea doar să te ciupească puţin.

- Puţin? Cât de puţin? Până mă anihilează?

- Nu cred că este în stare. Până înlătură concurenţa.

- Concurenţa? Vrei să spui că...?

- Uşi, Solomon, uşi, uşi.... făcu ea, gonindu-l cu arma. Hai, coboară acum. Repede.

Ben începu să coboare, cu răsuflarea tăiată de emoţie.

- Se simte ameninţat de mine? Parcă eu aş fi fost acela care ar fi vrut să-l ronţăie.

- Păsările nu ronţăie, îl corectă ea, privindu-l peste umăr.

Ignorându-i observaţia, Ben coborî pe ultima creangă şi sări pe pământ. Din nefericire, Solomon îl observă şi se repezi cu coada înfoiată la el.

Disperat, Ben se agăţă de cea mai joasă creangă şi îşi luă avânt. Prea târziu. Solomon îl agăţase cu ciocul de turul pantalonilor, făcându-i o gaură atât de mare încât putea fi considerat al treilea crac al pantalonului. Femeia izbucni într-un râs contagios, pe care Ben nu-l aprecie deloc.

După ce reuşi să se urce suficient de mult cât să se considere în siguranţă, Ben privi în jos şi descoperi că femeia plecase şi păunul îl privea ameninţător.

- Hei, hei! Ce faci? Ai de gând să mă laşi

aici? strigă el, văzând-o cum se îndreaptă spre casă. Ajută-mă să cobor. Te rog!

- Stai liniştit. Nu te las baltă, spuse ea, intrând în casă.

- Sigur. Stau foarte liniştit. Ce naiba să fac?

Solomon scurma în continuare la rădăcina copacului.

- Ascultă, pasăre afurisită, începu el să vorbească cu păunul. Hai să facem un pact. Mă laşi să cobor şi dacă văd vreo păuniţă, promit că ţi-o las neatinsă.

Solomon ridică gâtul spre el, ca şi cum s-ar fi gândit la propunere.

- Ei? Ce spui? Merge?

Pasărea se linişti şi Ben începu să coboare cu precauţie. Dar în momentul în care ajunse prea jos, Solomon sări cu ciocul spre el. Ben înjură colorat şi începu să fluiere, aşteptând-o cuminte pe femeia aceea să se întoarcă şi să mai râdă puţin de el. Roşcata se întoarse cu o oglindă cât ea şi o îndreptă spre Solomon, încercând să-i atragă atenţia. Solomon, păcălit de propria imagine, se repezi să atace noul rival, care părea mai interesant decât cel din copac.

- Hai, dă-te jos repede, îl instrui ea. Şi intră în casă. încearcă să nu-i mai atragi

atenţia.
Nemaiaşteptând a doua ivitaţie, Ben coborî în doi timpi şi trei mişcări, nescăpând din priviri păunul înfuriat de propria imagine.
- Vulturul ăsta ar trebui fript în ţeapă, şuieră el, alergând pe lângă femeie şi intrând în casă.
- Ce tupeu, constată Calli Taylor, lăsând oglinda la dispoziţia lui Solomon şi intrând după Ben în casă.
Nu avea nici un drept să spună aşa ceva. In fond, el fusese acela care invadase teritoriul lui Solomon.
- Cine te-a pus să-l stârneşti? întrebă ea, aşezân- du-se în dreptul uşii, într-o poziţie ofensivă.
Ben se ascunse după masă, ţinându-şi cu mâna ruptura din fundul pantalonilor.
- Credeam că ţipă o femeie în curtea din spate. De unde naiba să ştiu că păunii în călduri scot sunetele alea? Şi mai ales cine şi-ar fi închipuit că intrând într-o curte normală, în loc să dai de grătare şi mese de picnic, te atacă monştri înaripaţi?
Deşi descrierea lui Solomon era destul de aproape de adevăr, Calli se simţea jignită.
- Ştiai că păunii sunt cele mai nobile păsări? Regele Solomon colecţiona pene de păun, pe care

le considera cele mai nepreţuite comori. Cavalerii medievali purtau pene de păun la rever când se duceau la luptă, pentru a-şi aminti de credinţa purtată regilor şi ţării.

Calli nu mai adăugă că aceiaşi cavaleri jurau credinţă regelui şi ţării chiar şi în faţa păunilor fripţi şi gătiţi. La ce bun să-i dea acestui necunoscut atâtea explicaţii?

- Nu mă interesează. Poate să fie sfinţit şi de Papă, pentru mine tot rău este. Locul lui este la grădina zoologică.

- Am vrut să-l duc la grădina zoologică, dar mi-au spus că este prea bătrân ca să-l mai ţină. Preferau să-l sacrifice, decât să mai cheltuiască bani pe întreţinerea lui.

- Dacă este aşa de bătrân, de ce nu poate fi mai înţelept?

- Tu cum ai fi dacă n-ai mai face sex un an de zile? îi luă ea apărarea prietenului său.

- Viaţa mea sexuală nu este problema ta!

Ha! Ii descoperise punctul sensibil. Tipul ăsta ducea lipsă de multe. Asta explica atitudinea aceea arţăgoasă.

- Nu te flata singur, spuse ea, sprijinindu-se în armă. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Nu prea înţelegea însă cum de ducea

lipsă de viaţă sexulă. Arăta destul de bine. Dar avea dreptate. Nu era problema ei.

- N-ai de gând să descarci arma?
- Nu. Până nu-mi spui ce cauţi aici, zise ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Bărbatul gemu neputincios.

- Ţi-am mai spus. Vreau să vorbesc cu veterinarul. Poate cu el mă voi înţelege omeneşte.
- Eu sunt veterinarul. Calliope Taylor. Prefer să mi se spună Calli.

Ben o privi din cap până-n picioare, cântărind posibilităţile. Ochii lui se opriră pe sânii ei care umpleau corsajul rochiei de muselină. Ea îl privi la fel. Dintr-un motiv necunoscut, el îi zâmbi. Inima lui Calli tresări. Bărbatul acela avea cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată - căprui-deschis cu nuanţe de chihlimbar.

Calli se cutremură. Perfect! Bărbatul acela îi aruncase o privire şi ea căzuse pe sapte. Era cazul să mai iasă prin lume. Faptul că stătea atâta timp prin preajma animalelor o sălbăticise de tot.

- Acum, ar fi politicos din partea ta să te prezinţi şi tu, reveni ea la gânduri mai serioase. Cu cine stau de vorbă?
- Ben Adams. Şi îl caut pe bunicul meu.

Ultima oară a fost văzut într-un taxi în plină noapte, împreună cu mătuşa ta.

- Mătuşa mea? Cred că este o greşeală.

Polly lipsise noaptea trecută, dar Calli auzise că mătuşa ei înnoptase la o prietenă. După câte ştia ea, Polly nu se întâlnea cu nici un bărbat.

- Nu este nici o greşeală. Femeia care a văzut-o pe mătuşa ta o cunoaşte bine. Se pare că îl vizita des pe bunicul meu. Mai ales nopţile.

- Şi? întrebă ea tăios.

- Şi poţi să-mi spui mai precis unde l-a dus căutătoarea de aur de mătuşă-ta pe bunicul meu? Ştiu că avea de gând să-l ia de bărbat şi să pună mâna pe averea lui.

- Să-l ia de bărbat? îl privi ea neîncrezătoare. Fii bun şi spune-mi cum ai ajuns la concluzia asta stupidă! In ce peşteră trăieşti? De când au nevoie doi oameni care se iubesc de o bucată de hârtie pentru a trăi împreună?

Calli se întoarse cu spatele la el, nemaiaştep- tându-i răspunsul şi adăugă:

- Şi să nu-mi faci mătuşa „căutătoare de aur”. Nu este de loc aşa cum îţi închipui. Şi în fond, cine naiba este bunică-tu şi de ce ar vrea mătuşa mea să se căsătorească cu el?

- Ed Simmons.

Calli se dădu doi paşi înapoi şi scăpă arma din mână.

- Ed Simmons? Fraierul ăla fără principii?

Capitolul 2

- Fraier? Fraier??? Vreau să te anunţ că bunicul meu este un bărbat de onoare. Un adevărat stâlp al societăţii, spuse Ben punându-şi mâinile în şolduri, înfruntând-o pe Calli cu privirile.

Nici măcar aerul condiţionat nu reuşea să-l mai răcorească.

- De onoare pe naiba! se oţărî Calli, ridicând arma şi sprijinind-o de frigider. Ţi-a trecut vreodată prin cap că acest „stâlp al societăţii” s-ar putea să aibă vreo mâncărime pe care mătuşa mea s-o scarpine? Şi nu mă refer la portofel.

- Ţi-a trecut vreodată prin cap că peste şaizeci şi cinci de ani nu se mai poate vorbi de viaţă sexuală?

- Domnule Adams, spuse ea, privindu-l ca pe o insectă, vorbesc în cunoştinţă de cauză.

- Bine. Acum că am ajuns la o concluzie,

să revenim la subiect. Mătuşa ta l-a dus pe bunicul meu cine ştie pe unde.

- Mătuşa mea nu...

- Ba da, o întrerupse el. Bunicul meu a fost sedus, vrăjit, momit, spune-i cum vrei.

Calli îl privi, fără glas. In timp ce ea încerca să-şi revină, Ben continuă:

- Poţi să-mi explici vreun motiv pentru care au fugit în miez de noapte? In viaţa lui n-a făcut vreun lucru nepotrivit.

- Există o substanţă chimică numită testosteron, domnule Adams. Ai auzi de ea?

Amintindu-şi de avertismentele constante ale bunicii sale de a evita tentaţiile carnale, Ben nu reuşi să şi-l închipuie pe bunicul lui condus de pornirile libidoului.

- Bărbaţii respectabili nu se lasă conduşi de testosteron, murmură el.

Işi aminti cum greşise, condus de aceleaşi instincte carnale, urmându-şi fosta soţie, Sheri, la Las Vegas, încercând s-o convingă să se căsătorească cu el. Confundase dragostea cu dorinţa. Se putea întâmpla oricui. Şi acesta era un motiv să creadă că Ed căzuse în aceeaşi capcană.

- Am o veste pentru tine, domnule Adams.

Poate că tu îţi poţi controla libidoul, dar majoritatea bărbaţilor nu sunt decât nişte

păuni, ca Solomon. Diferenţa este că libidoul lui Solomon se manifestă doar primăvara. Sezonul de împerechere al bărbaţilor este nesfârşit. Şi bunicul tău nu face excepţie. Şi pun pariu că nici tu nu eşti vreo specie rară.

Ben rămase cu gura căscată. înainte să dea o replică usturătoare, Calli continuă:

- Şi pe lângă asta, vrei să-ţi spun cât de respectabil este bătrânul? Iţi aminteşti drumul pe care ai venit?

- Da. Şi?

- Ai văzut mlaştinile?

- Sigur că da.

- Acolo sălăşluiesc tot felul de animale şi păsări din specii protejate prin lege.

- Şi...?

- Şi bunicul tău vrea să cumpere acele pământuri, pentru a construi o proprietate, sau cam aşa ceva.

Ben se depărtă de ea doi paşi, cu orgoliul încă rănit de comparaţia cu păunii.

- Nu vezi ce face? Mătuşa nu vrea să i le vândă, aşa că a folosit alte tactici. A fraierit-o şi a convins-o să se căsătorească cu el, pentru a pune mâna pe pământuri.

- Stai puţin! Bunicul meu a fost căpitan de vas. Nu ştie o boabă despre construcţii.

Ideea ta este stupidă. Auzi! Să-şi construiască o proprietate! Şi ce s-a întâmplat cu convingerea ta că n-ar vrea să se căsătorească?

- Mi-am schimbat părerea.

Ben zâmbi satisfăcut.

Calli se uită lung la el şi apropiindu-se, îşi puse hotărâtă mâinile pe masă. Trebuia să gândească. Ce explicaţie rezonabilă putea să-i mai ofere lui Ben?

- Eşti sigur că este vorba de mătuşa mea? întrebă ea îmbufnată.

- Un metru cincizeci, slabă şi cu părul alb.

Mda. Putea să fie Polly. Dar jumătate din bătrânele de pe pământ corespundeau descrierii. Dar mătuşa ei era mai plină de viaţă decât jumătate dintre femeile mai tinere ca ea. Nu. Niciodată Calli n-o crezuse capabilă pe mătuşa sa să alerge după bărbaţi. Intotdeauna Polly îi spusese că bărbatul care s-o facă fericită nu se născuse încă.

Şi ca Polly să se mărite cu bunicul lui Ben pentru bani, asta era de râs. Mulţumită unor investiţii profitabile, mătuşa ei avea bani cât să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi.

- Poate că nu este vorba de mătuşa mea, spuse ea gânditoare.

- Nu prea cred, râse ironic Ben. Vecina care mi-a telefonat era destul de convinsă. O cunoaşte pe Polli Taylor şi m-a ajutat să găsesc adresa ei din cartea de telefoane. Foarte săritoare vecina, dar părerea mea este că îl cam spionează de multă vreme. Ştie multe lucruri despre el. Mai multe decât mine.

Calli se lăsă învinsă pe scaun, cu bărbia în palme, murmurând ceva.

- Ei? făcu el.

Calli tăcu.

Ben profită de ocazie şi aruncă o privire în jur. încăperea era curată şi primitoare. Mirosul îi amintea de aroma bucătăriei bunicii lui. Dar parcă bucătăria asta părea mai caldă şi mai primitoare. Decorul luminos îl lăsă pe gânduri. Era genul de încăpere în care un bărbat s-ar fi simţit bine să mănânce alături de familia lui. Bine, în cazul în care ar fi avut familie, pentru că Ben nu avea.

De multă vreme renunţase la planurile astea. Fosta lui soţie nu fusese în stare să-i asigure un cămin călduros, o familie fericită. Asta poate pentru că designerii şi decoratorii nu deţineau cheia secretului

vieţii domestice. Cea mai bună cină pe

care i-o oferea Sheri era cea preparată de cel mai scump restaurant din Fort Lauderdale. Motto-ul ei preferat era: „Dacă trebuie făcut, plăteşte pe cineva ca s-o facă”.

Nici acum Ben nu înţelegea cum se lăsase prostit de Sheri. Trebuia să-şi dea seama că dragostea ei era alimentată de zerourile din contul lui. Dar n-o învinuia în totalitate. Fusese prea tânăr ca să deosebească atracţia sexuală de dragoste. Din nefericire fusese nevoit să plătească greşeala cu jumătate din averea moştenită de la părinţi. Şi de aceea, nu avea de gând să-şi lase bunicul să cadă în aceeaşi capcană.

Afară, Solomon începu să ţipe lung şi strident, trezindu-l pe Ben din reverie.

O privi pe Calli. Pe sub rochia ei de vară fără nici o formă, se contura un trup frumos. Iar pistruii de pe nas o făceau să semene mai degrabă cu Becky Thatcher a lui Mark Twain, decât cu un medic veterinar.

Brusc, obiectul atenţiei lui sări de pe scaun drept în picioare.

- Nu ajungem nicăieri, certându-ne. Eu îmi apăr mătuşa, iar tu îţi aperi bunicul,

spuse ea, trecând prin razele de soare ce intrau pe fereastra deschisă.

Părul ei lung şi roşcat îi flutură pe spate, până în dreptul fundului... simpatic. Era un amănunt care nu putea scăpa atenţiei unui bărbat.

- Mai întâi ne aruncăm să tragem concluzii pripite, pe care nu le putem verifica. Dar mai contează, din moment ce au fugit ca să se căsătorească?

Ben scutură din cap.

- Bine, continuă ea. Un lucru este clar. Unul din noi doi are dreptate şi mătuşa mea şi bunicul tău sunt total nepotriviţi. Corect?

Ben scutură din nou din cap.

- Atunci nu avem de făcut decât un singur lucru. Să-i oprim la timp!
- Asta încerc să-ţi spun şi eu de o jumătate de oră. Dacă mi-ai spune măcar unde ar fi putut să fugă...
- Deşteptule! Dacă aş fi ştiut asta, ţi-aş fi spus de la început.
- Atunci, ce propui?
- Să căutăm compania de taximetre.
- Ce informaţii ne-ar putea da?
- Nu ştiu. Trebuie să ţină o evidenţă pe undeva.
- Bine. Şi dacă aflăm că ştie cineva

unde i-a lăsat, eu am fugit după ei.

- Greşit, spuse Calli, luând în mână arma sprijinită de frigider. Noi am fugit după ei.

Ben scuturǎ din cap. Pentru nimic în lume n-ar fi stat în compania roşcatei nebune şi înarmate mai mult de cât era necesar.

- Nu este nevoie să mergem împreună. Ştiu eu cum să-l iau pe bunicul meu.

- Dar pe mătuşa mea ştii cum s-o iei? Când îşi pune ceva în cap n-o mai scoţi din ale ei.

Ben nu sublinie faptul că asta era o trăsătură care se moştenea genetic. Privi puşca strălucind în lumina soarelui. Şi el era încăpăţânat, dar nu era prost. Pricepuse mesajul clar şi răspicat. Dacă voia să scape întreg din toată povestea, trebuia s-o asculte pe Calli. La ea erau arma şi păunul.

- Bine. Să sunăm compania de taximetre, oftă
el.

Calli se duse în debara şi ascunse arma.

- Vezi că eu mă duc până în cabinet să vorbesc cu cineva care să aibă grijă de Solomon şi ceilalţi pacienţi după ce plecăm.

Calli se îndreptă spre uşa pe care scria CABINET şi se opri.

- S-ar putea să nu te ajute nimeni la ora asta. Dacă nu rezolvăm nimic azi, va trebui să încercăm dimineaţa devreme. In cazul ăsta, poţi înnopta la

mine acasă. Dormitorul părinţilor mei este liber. Se află la etaj, în capătul scărilor.

- Dar unde sunt părinţii tăi?

- In est, cu Trupele de Dezarmare.

Aha! Hipioţii erau la treabă. Asta explica multe în cazul lui Calli.

- Nu crezi că ar fi mai bine să descarci arma?

- S-o descarc? Nu este încărcată. Puştile încărcate sunt periculoase, spuse ea trântind uşa biroului.

Ben rămase prostit. Mda. Fusese păcălit de o puşcă neîncărcată. Dacă scăpa fără să fie acuzat de omucidere, avea noroc.

Oricum, trebuia să recunoască. Era impresioant de tupeul ei.

*

* *

Calli era mulţumită. Vecinul său avea să i-l hrănească pe Solomon, iar veterinarul din oraş, doctorul Andrews, urma să aibă grijă de pacienţi şi de urgenţe. După ce închise telefonul, scrise un bilet explicativ şi-l lipi de uşa cabinetului.

Singurul pentru care se îngrijora era Puffy, tatu-ul. Unica soluţie era să-l ia cu ea. Puffy nece-

sita îngrijiri de două ori pe zi şi doctorul Andrews nu putea veni decât o dată.

Deschise cuşca în care se afla tatu-ul pe care i-l adusese un fermier al cărui câine îl muşcase în urmă cu o săptămână. Luă micul animal acoperit cu ţepi şi-l puse uşor pe masa metalică de consultaţii. Calli se ataşase mult de tatu.

- Bună, Puffy. Am să-ţi dau o veste bună. Mergem într-o călătorie. Să ştii că noul nostru oaspete, Ben, iubeşte animalele. O să fie foarte încântat când o să afle că vii cu noi.

Cu toată armura lui de spini, tatu-ul fusese rănit destul de rău de colţii câinelui. Calli examină cu delicateţe rănile. De teamă să nu se infecteze, i le curăţa de două ori pe zi, administrându-i antibiotice.

Zâmbi, imaginându-şi reacţia lui Ben.

- O să creadă că te-am luat cu mine numai ca să-l enervez, spuse ea, ştergându-i cu atenţie rănile. Dar noi ştim că nu este adevărat.

După ce termină, îl băgă pe Puffy în cuşca lui şi se sprijini cu spatele de uşă.

- Nici nu sunt sigură dacă vreau cu adevărat să-l enervez. Chiar dacă este un încăpăţânat nesuferit, arată foarte bine. Imi place că este îngrijorat pentru bunicul lui, chiar dacă este excesiv de protector. Ăsta este un punct bun.

Uşa cabinetului se deschise brusc. Ben intră încruntat.

- Ei? întrebă ea.
- Din câte am înţeles, şoferul i-a lăsat în staţia de autobuze Greyhound. Mi-a spus că i-a auzit vorbind ceva de Pensacola şi de cineva pe nume Magpie, care va fi bucuroasă să-i vadă. Ai idee cine este? O altă prietenă înaripată?
- Poate că ai înţeles greştit.
- Hei, tipul ăla abia vorbea bine englezeşte. Părerea mea este că l-am înţeles destul de clar.

Calli scutură din cap neîncrezătoare. Se ridică în picioare şi îşi privi ceasul. Era trecut de şapte. Din nou uitase să mănânce.

- Ce-ai spune de o cină? Nu-mi mai funcţionează bine creierul dacă nu mănânc.

Ben o urmă în bucătărie. Uşa se închise în urma lor şi el auzi un mic scâncet.

- Ce-i asta? întrebă el.
- A, nimic. Puffy.

Unele surprize era bine să rămână aşa.
Surprize.

Ben privi suspicios pisica neagră care intrase în bucătărie. Apoi îşi întoarse atenţia la mâncare. Era cam mult spus mâncare. Farfuria lui era plină cu crudităţi insipide.

- Ce-i asta? întrebă el, întocând cu furculiţa nişte ierburi.
- Salată, răspunse ea cu gura plină.
- Salată? Şi asta este tot?

Calli scutură din cap. Inghiţi şi se şterse cu un şerveţel la gură.

- Nu. Mai avem hamburgeri.
- Asta e bine, oftă uşurat Ben.

O privi atent şi luă cu îndoială o îmbucătură din salată. Dacă aflase ceva despre Calliope Taylor în ultimele ore, era că acea privire prevestea ceva rău.

Deşi salata de crudităţi nu era tocmai un fel de mâncare obişnuit pentru el, se mulţumi totuşi s-o mănânce, cu gândul la hamburgerul care urma.

Termină salata şi împise farfuria spre Calli, aşteptând cuminte recompensa. Calli îi puse în farfurie un hamburger destul de mare şi Ben luă o muşcătură zdravănă. Mestecă un pic şi se opri. Nu era rău la gust, dar părea ciudat.

- Ce-ai pus în carnea asta de hamburger? întrebă el diplomatic, forţându-se să înghită.

- Nu este carne.

Ben simţi cum îmbucătura îi vine înapoi pe gât, dar înghiţi. Calli luă o muşcătură din hamburgerul ei.

- Este hamburger de morcovi, explică ea liniştită.
- Poftim?
- Nu te-ai prins? Sunt vegetarian'.
- Ah! făcu el, încercând să n-o jignească.

Ben era un carnivor convins. Aşa că împinse cu dosul palmei farfuria cu hamburgerul început şi se declară sătul.

Calli termină de mâncat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, strânse farfuriile şi le băgă în chiuveta plină cu apă şi spumant.

- N-am să-ţi dau altceva de mâncare, spuse ea, spălând farfuriile. Eu sunt de părere că mâncarea sănătoasă îţi ridică moralul. Si tu ai cam avea nevoie de aşa ceva. Cred că eşti plin de toxine până în vârful unghiilor. Greu de spus în cât timp vei reuşi să-ţi cureţi colonul.
- Hei, moralul şi colonul meu sunt perfecte, îşi luă el apărarea.
- A, dacă vrei să mai mănânci ceva, să

ştii că am nişte resturi de mâncare chinezească.

- Hmm, sună bine.

Calli scoase din frigider un platou cu ceapă, ţelină, şi ceva verde. Ben învârti cu îndoială furculiţa prin amestec şi întrebă:

- Asta ce mai e?
- Tofu. Vegetale Chow Yuk.
- Grozav! Un fel de câh chinezesc, spuse el, aruncând dezamăgit furculiţa.
- Dacă nu-ţi place mâncarea mea, n-ai decât o singură alternativă: flămânzeşte. Cel mai apropiat fast-food unde te poţi afunda în grăsime şi colesterol este la douăzeci de kilometri de aici.

Ben privi nefericit hamburgerul. Decât să moară de foame... Luă o sticlă de ketchup şi începu să toarne peste hamburger. Muşcă şi mestecă încet. Dacă se obişnuia cu gustul...

După ce termină de mâncat, Ben îşi puse farfuriile în chiuvetă şi Calli îi întinse buretele.

Ben o privi încruntat.

- Te uiţi la buretele ăsta de parcă ar fi un extraterestru. La noi în casă, domnule Adams, fiecare îşi duce greul.

Ben nu spălase vase în viaţa lui. Nici măcar nu ştia cum să aşeze faruriile în maşina de

spălat vase, dar să le spele cu mâna! Dar parcă avea altceva de făcut?! Privirea lui Calli era grăitoare. Aşa că, apucă buretele oferit cu

mărinimie si din greşeală îi atinse degetele catifelate.

Se retrase ca electrocutat. Roşcata asta mică, deşi abia îi ajungea la umăr, îi provoca reacţii ciudate. Calli îi aruncă buretele în braţe, privindu-l cu dispreţ, şi ieşi pe verandă.

Ben se uită o clipă după ea, apoi frecând energic locul atins de degetele ei, începu să înmoaie buretele în apă. Cu gândul la Calli, nici nu realiză cât de uşor era să spele vase.

La naiba cu ea!

Nu ştia nici el de ce avea acele reacţii în faţa mogâldeţei. Il enerva peste măsură, făcându-l ţinta sarcasmului ei. Era încăpăţânată. Il hrănea cu mâncare de care nici păsările ei nu s-ar fi atins. Se simţea ca un prost şi motivul era... Calli Taylor.

*

* *

Calli se aşează pe leagănul din verandă, ascultând cântecul greierilor. In mod normal, acesta era felul în care se relaxa. Dar în seara aceea, ţârâitul o zgâria pe

nervi.

Era preocupată de un subiect: Ben Adams.

Cum naiba avea să-l tolereze în toată campania de căutare a mătuşii Polly? In cei douăzeci şi opt

de ani de viaţă nu întâlnise un bărbat care s-o agite atâta. Sau care s-o stârnească într-un aşa hal.

Işi aminti felul în care i se conturau muşchii pe sub cămaşa ruptă, în timp ce cobora din copac. Sau sclipirea de furie amestecată cu amuzament din ochi, atunci când ea se distra pe seama lui.

Gândurile i se opriră asupra gurii lui Ben. Mintea ei rebelă îşi imagină cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o...

- Calli!

Speriată, sări din leagăn, simţindu-se prinsă asupra faptului. Leagănul ţâşni în spate. Ben se grăbi s-o prindă de talie, balansând mai tare leagănul. Calli se smuci iar leagănul îi lovi, făcându-i să-şi piardă echilibrul. In secunda următoare se treziră unul peste altul pe podeaua verandei, cu leagănul balansându-se deasupra capetelor lor.

Ben încercă să-şi tragă răsuflarea, dar

Calli stătea cu toată greutatea pe pieptul lui. Buzele lor erau separate de cinci centimetri.

Capitolul 3

Ben şi Calli se priviră în ochi buimăciţi. Părul lung şi roşcat al lui Calli stătea răvăşit pe faţa lui, mângâindu-i trăsăturile. Trupul ei mic era strivit de al lui.

„Doamne, ajută-mă să trec onorabil peste asta, se rugă el. Promit că o să mănânc chiar şi ham- burgerii ei pentru iepuri!”

Calli încercă să se ridice, înfigându-şi coatele ascuţite în coastele lui.

- Nu, icni el. Stai să-mi trag suflarea.

Calli se opri, lăsându-şi şoldurile înguste pe el. Ben gemu. De durere, de plăcere - cine mai ştia?

- Aş vrea să nu mai încerci să mă salvezi vreodată, spuse ea, cu ochii verzi sclipindu-i de... mânie? Incă un act din ăsta galant şi s-ar putea să nu mai ieşim vii din toată povestea.

Ben abia îi auzi glasul.

- Lasă-mă să mă ridic, spuse ea, ridicându-şi şoldurile.

Ben gemu din nou. Brusc, tot ce-şi dorea era s-o

sărute pe Calli. Ii apucă ceafa cu o mână liberă şi-i apropie capul de buzele lui.

Conturul gurii ei, gustul, fineţea, erau o plăcere rar întâlnită. Spre surprinderea lui, Calli, în loc să-l respingă, îşi înfipse unghiile în ceafa lui, cerând mai mult.

Şi-ar fi dorit ca acea clipă să nu se mai sfârşească. Dar îşi aminti nepoata cui era şi ce însemna acel lucru.

Se smulse din îmbrăţişare, punând capăt acelui sărut minunat, dar interzis, apoi o dădu la o parte şi se ridică în picioare. Se luptă cu dorinţa de a o lua în braţe şi a se duce cu ea în primul dormitor, ca să termine ce începuseră. Dar raţiunea învinse.

Se întoarse, în schimb, supărat, cu faţa spre ea şi-i spuse:

- Ştii ce? Ai face bine să mă laşi în pace. M-ai ameninţat cu o puşcă, ai asmuţit păunul pe mine, iar acum era să-mi rupi gâtul cu leagănul tău. Dacă asta înseamnă ospitalitate sudist', mă lipsesc. Şi mâine dimineaţă să fii în bucătărie la ora opt fix.

Apoi se întoarse cu spatele şi dispăru sub privirile înlemnite ale lui Calli, care rămăsese cu gura căscată.

Cu cât se gândea mai mult la spusele lui, cu atât se înfuria mai tare. Ii venea să se ducă

după el şi să-l ia la rost, dar se abţinu.
- Cine naiba se crede să-mi spună mie ce să fac? strigă ea.
Se ridică de jos şi se trânti în leagăn, dându-şi capul pe spate. Ceva pufos i se sui în braţe. Pisica lui Polly îi dădea cu coada neagră şi stufoasă pe la nas, lăsându-i fire de păr pe buzele umede.
Calli scuipă, dând pisica la o parte.
- De ce nu te duci să prinzi şoareci, ca o pisică respectabilă? o luă ea la rost.
Calli se opri. Ben Adams îi inoculase idei ucigaşe.
- Mă rog, faci cum vrei. Ştiu că rozătoarele nu sunt specialitatea ta. Dar m-a scos din minţi bărbatul ăsta şi nu mai ştiu ce spun.
Motanul scuipă şi se întoarse cu spatele la ea, cu coada ridicată.
- Perfect. De asta aveam nevoie. Un alt mascul cu orgoliul rănit.
Pisica plecă jignită.
- Doamne, dacă m-ar vedea Polly, îşi spuse Calli.
Numele mătuşii ei îi aminti problema iniţială. Incepu să se plimbe neliniştită pe verandă, gândin-

du-se ce fusese în mintea lui Polly. Mătuşa

ei nu pleca nici cinci minute undeva fără să-i raporteze ei.

Pentru prima oară în viaţa ei, Calli era îngrijorată. Nu voia să se gândească la ce era mai rău. Polly era prea inteligentă ca să se bage în încurcături. Dar dacă fusese vrăjită de bunicul lui Ben? Era posibil aşa ceva?

Brusc îi veni în minte întâmplarea de mai devreme. Se sărutase cu Ben Adams! Oare mătuşa ei nu putea greşi la fel ca ea? Poate că Polly se simţise singură şi, într-un moment de slăbiciune, făcuse un gest necugetat.

Intră nervoasă în bucătărie şi începu să răscolească prin cămară. Unde erau gogoşile ei?

In cele din urmă le găsi şi se aşeză fericită la masă, savurând fiecare înghiţitură. Işi aminti că uitase să consulte rana unui cal aflat la o fermă vecină. Trecuse printr-o zi agitată.

Urcă scările spre camera lui Ben cu gogoşile în mână şi bătu uşor la uşă. Cum nimeni nu-i răspunse, deschise şi îşi băgă capul înăuntru. Intuneric.

- Ben?

Un mormăit.

- Trebuie să mă duc urgent într-o vizită

medicală. Am uitat că aveam de consultat un cal.

Ben mormăi din nou ceva, iar Calli nu se mai deranj' să-l întrebe ce. Ieşi închizând uşor uşa în urma ei şi se duse în cabinet, unde căută trusa medicală.

Staulul era la un kilometru de casa ei, aşa că luă maşina. Cerul era acoperit de nori ameninţători. Calli nu suporta furtunile. De fiecare dată cădea curentul. Şi asta putea fi periculos. Şi de ce să nu recunoască, înspăimântător.

Neliniştită, porni maşina, mestecând furioasă o altă gogoaşă. Era supărată pe vreme? De ce trebuia să fie ipocrită cu sine? Nervii ei erau întinşi la maximum din cauza bărbatului carea dormea în camera părinţilor ei. Şi de asta mânca gogoşi, ea, adepta hranei sănătoase!

Trei gogoşi mai târziu, cu glicemia ridicată şi nervii la pământ, Calli se opri la ferma Madison. Tuna şi fulgera înspăimântător.

- Calliope Taylor, se întrebă ea cu voce tare, cât mai ai de gând să te ascunzi după gogoşi? Mătuşă Polly, păcat că nu eşti aici. Evenimentele astea sunt demne de notat în jurnalul tău.

Un fulger căzu aproape, luminând împrejurimile, oferindu-i lui Calli soluţia problemei. Jurnalul mătuşii Polly!

In acel moment curentul electric căzu.

*

* *

Ben se trezi încet. Clipi de câteva ori, privind ceasul fosforescent de la capul patului. Cinci şi jumătate. Işi roti ochii prin cameră, încercând să-şi dea seama ce îl trezise atât de neprotocolar.

Camera părinţilor lui Calli era întunecată şi liniştită. Afară, cerul era brăzdat de fulgere. Se trezise din cauza furtunii? Visase ceva? Auzi în camera alăturată un foşnet. Apoi un scârţâit. Si iar un foşnet. Hoţii!

Se ridică încet în capul oaselor, încercând să se acomodeze cu întunericul. Din camera alăturată, zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare.

Ben căută cu privirea prin cameră o armă. Puşca lui Calli era în debara. Prea departe. Avea nevoie de o soluţie rapidă.

Intr-un colţ văzu un băţ gros. O bâtă de baseball! Cam primitiv, dar mergea. Nu se deranjă să se mai îmbrace. Işi trase peste cap doar un tricou apucat la repezeală şi luă bâta cu ambele mâini, cântărind-o.

Bine că nu era Calli acasă, altfel s-ar fi speriat. Era plecată într-o vizită medicală, sau cel puţin aşa înţelesese el. Deschise uşa încet, mergând pe vârfurile picioarelor.

Intră brusc în camera alăturată de unde se auzeau zgomotele şi urlă:

- Stai pe loc!

Camera era întunecată, dar silueta hoţului se distingea clar. Părea cam firav. Ben se apropie curajos de el şi-l întrebă, înfigându-i bâta între coaste:

- Ce cauţi aici?
- Chiar te interesează? întrebă Calli, râzând.
- Calli? întrebă el, retrăgându-se surprins.
- In persoană.
- Credeam că oblojeşti caii.
- M-am întors, spuse ea, frecându-şi coastele. Parcă ţi-am mai spus să nu mai încerci să mă salvezi.
- De unde naiba să ştiu că bântui de nebună prin casă la ora asta şi cu luminile stinse?
- A căzut curentul.
- Ah! Şi ce trebuia să cauţi de urgenţă la ora asta?
- Jurnalul mătuşii Polly, spuse ea, ridicând în triumfătoare în aer un caiet.

Zilnic îşi notează ceva în el. Mă mir că nu l-a luat cu ea. Sper să găsesc aici răspunsurile la întrebările noastre.
Calli se frecă din nou pe coaste.
- Iartă-mă, spuse el. Te doare?
- Nu, fii liniştit.
Brusc, curentul reveni şi camera se lumină.

Clipiră amândoi orbiţi. Calli îşi reveni mai repede şi privindu-i tricoul, izbucni în râs.

- „Faceţi dragoste şi nu război”?! citi ea.

- Lasă asta. Ai văzut ceva interesant?

- Nu, dar sunt dispusă să aştept, glumi ea, privindu-l serios.

- Mă referam dacă ai văzut ceva interesant în jurnal, se strâmbă el.

- Dacă nu năvăleai tu peste mine, poate că găseam.

Ben se scărpină în cap.

- Atunci, spuse el, te las să cauţi în continuare.

- Noapte bună. Si ai grijă de tricoul lui tata! Are valoare sentimentală. L-a purtat într-un protest stradal, acum treizeci de ani.

Ben ieşi din cameră şi constată că abia se abţinea să nu râdă. Intră în dormitor şi se trânti în pat. Trebuia să recunoască. Calli avea umor.

*

* *

Calli se aşează în vârful patului, cu picioarele încrucişate şi jurnalul pe pulpele goale. Motanul se încolăci lângă ea, torcând ca un motor de maşină veche.

- Ar trebui să se dea o lege. Bărbaţii care arată prea bine să nu apară în boxeri în faţa femeilor singure, vorbi ea cu pisica, gândindu-se la Ben.

Jurnalul mătuşii era interesant, dar mai interesant părea Ben în acel moment. Adevărul era că îl prindeau bine boxerii aceia cu personaje din desene animate, şi tricoul tatălui ei. Avea nişte muşchi de invidiat. Păcat că era aşa de încăpăţânat. Dar poate că nu era complet irecuperabil.

Ii părea rău că îi reamintise să nu mai încerce s-o salveze. La urma urmei Ben dăduse dovadă de curaj. Dacă în locul ei era un hoţ adevărat? Ar fi trebuit să-i mulţumească. Fusese cam răutăcioasă.

- Bine, îmi cer scuze mâine, făcu ea o concesie. Iţi convine? întrebă ea pisica.

Pisica îi aruncă o privire neîncrezătoare şi sări pe podea, făcându-se covrig la piciorul patului.

- O să-mi cer iertare, ai să vezi. N-am timp să mă cert cu tine, aşa că lasă-mă.

Calli luă jurnalul în braţe, se trânti între pernele colorate şi începu să citească.

Conţinutul nu părea interesant, asta pentru că Polly obişnuia să i se destăinuiască adesea lui Calli. Vizite la avocat, descrieri de peisaje, de întâmplări, de stări de spirit. Da. Mătuşa Polly era o romantică.

Ei, bine, vom încerca din nou. Dar de data asta nu vom spune nimănui. Aş înnebuni dacă ne-ar mai opri cineva, la fel cum s-a întâmplat acum patruzeci şi mai bine de ani. Am aşteptat amândoi prea mult timp fericirea. Soarta ar fi nedreaptă să ne despartă din nou şi să ne răpească cea de-a doua şi poate ultima şansă.

Au trecut patruzeci şi... doi de ani de când tatăl lui Ed a hotărât că sunt nepotrivită pentru fiul lui. Patruzeci şi doi de ani de aşteptare. Patruzeci şi doi de ani, timp în care n-am iubit nici un alt bărbat. Nu pentru că n-am vrut, Dumnezeu mi-e martor. Magda spune că...

Calli sări din pat. Cum de nu se gândise la Magda, prietena cea mai bună a mătuşii ei? Taximetristul spusese că îi auzise vorbind despre o persoană pe nume Magpie. Era străin şi poate că stâlcise numele. Nu

putea fi vorba de alta decât de Magda.

Magda spune că este mâna destinului. Dar ea este o romantică incurabilă. Acum nu mai contează. L-am regăsit pe Ed şi nu mai vreau să-l las să-mi scape.

Magda a fost foarte încântată când i-am propus să-mi fie doamnă de onoare. Doar este pri-

etena mea cea mai bună. Pe cine as mai fi putut ruga? Pe Calli. Dar dacă nici ea nu ne înţelege, la fel ca Ben, nepotul lui Ed?

Calli scutură din cap. Ben avea dreptate. Mătuşa ei şi bunicul lui plănuiseră să fugă în lume.

Cum să-i oprească înainte să facă o prostie? Trebuia să ajungă la Magda în timp util.

Dacă era după ea, ar fi plecat imediat, dar Ben era obosit. Se trânti între perne şi încercă să adoarmă.

*
* *

Calli se trezi gâdilată de o rază de soare. Sări din pat cu jurnalul în mână şi alergă pe hol.

Uitând de bunele maniere, năvăli în camera lui Ben. Dar era goală.

- Hei! Ben! Unde eşti?

Auzi zgomote în baie şi fără să ezite,

deschise uşa. Si înlemni. In toată măreţia, cu periuţa de dinţi ieşindu-i din colţul gurii, Ben, în costumul lui Adam, o privea şocat.

Capitolul 4

Aerul părea irespirabil. Creierul lui Calli funcţiona la viteză maximă, impunându-i să părăsească baia. In schimb inima îi spunea să rămână.

Ben arăta ca o statuie grecească antică, pe care o văzuse ea când era mică, la Muzeul de Artă din New York, cu ocazia unei excursii. Pe atunci se hlizea cu prietenele, arătând cu degetul anumite părţi anatomice ale statuilor. Acum, nu mai găsea nimic de râs în asta.

Ben se îndepărtă de chiuvetă, iar muşchii lui se conturară frumos pe sub pielea proaspăt spălată, de culoarea mierii. O miere pe care îşi amintea că o sugea din fagurii pe care-i cumpăra mama ei de la un producător local. Calli se întrebă dacă pielea lui Ben era la fel de dulce.

Nuditatea era un lucru perfect normal, încerca ea să-şi spună. Dar trupul lui Ben părea extraordinar. Aşa că nu reuşi să se abţină să se holbeze de-a dreptul.

Noaptea trecută doar bănuise ce ascundeau boxerii în care era îmbrăcat Ben. In dimineaţa asta aflase şi era copleşită. Jurnalul mătuşii Polly îi căzu din mână pe gresia rece, cu zgomot, dar Calli nu se dezmetici.
Ben căută în grabă ceva cu care să se acopere şi găsi un prosopel prea mic şi ud.
- După ce mă studiezi bine, te rog să-mi spui de ce ai năvălit peste mine, fără să baţi la uşă?
Calli se holbă în continuare.
- Ei? făcu el.
- Mi-ai spus să-ţi răspund după ce te studiez bine, încercă ea să glumească.
Ben aruncă periuţa de dinţi în chiuvetă şi strigă:
- Eşti cea mai imposibilă femeie de pe faţa pământului!
- Nici tu nu eşti vreun sfânt. Cel puţin eu nu ţi-am jignit rudele.
- Când ţi-am jignit eu rudele?
- Ai uitat că ai făcut-o pe mătuşa mea „căutătoare de aur”?
Ben deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Luă un prosop mai mare din cuier şi îşi înfăşură mijlocul cu el.

- Ce voiai? întrebă el printre dinţi.
„In afară de trupul tău superb?”

- In caz că n-ai venit doar să mă admiri, completă el, ghicindu-i gândurile.

- Nu te flata singur. Nu găsesc nimic de admirat la tine, spuse ea, ridicând jurnalul de pe jos. Vorbim după ce te îmbraci, adăugă ea, ieşind cu nasul în vânt.

După ce închise uşa în urma ei se simţi brusc slăbită şi se sprijini de perete. Respiră de câteva ori adânc şi după ce-şi mai reveni, se duse în camera ei. Ben Adams dezbrăcat era un pericol social. Nu ştia cum avea să se descurce alături de el în călătoria de căutare a mătuşii Polly.

Trecând prin faţa oglinzii de pe hol, Calli observă că tricoul ei roz era cam transparent. Deci şi Ben avusese ce să admire, nu numai ea.

*
* *

Ben se sprijini de chiuvetă. Tricoul roz al lui Calli nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Avea nişte sâni mici şi rotunzi, care ştia că-i intrau perfect în palme. Deşi avusese multe femei la viaţa lui, Calli îl atrăgea şi-l intriga într-un mod deosebit. Păr roşu natural ca al ei nu mai văzuse la nici o femeie.

O clipă îi venise s-o apuce de coama ondulată şi s-o strângă în braţe.

Cu o zi înainte bănuise că sub rochia aceea fără formă se ascundea un corp

frumos. Azi ştia că aşa era.

Dar trebuia să uite acele imagini cât mai repede, altfel era în stare de nişte acţiuni necugetate pe care avea să le regrete mai târziu.

Scutură din cap şi se duse în dormitor. Işi luă din bagaj o pereche de boxeri complet albi, o cămaşă de colegiu şi nişte pantaloni olive. După ce se îmbrăcă, respirând adânc, se îndreptă spre bucătărie.

^

Dar Calli nu era acolo. In schimb, auzi zgomote în cabinet. Intră precaut şi văzu pe masa de consultaţii o fetiţă blondă cârlionţată, cu lacrimi în ochi.

- Bună, spuse Calli, zâmbind. Pe ea o cheamă Mary. S-a suit pe tomberonul de gunoi ca să ajungă la pisica ei, care se suise pe fereastra bucătăriei mele. A alunecat şi a căzut între florile de sub geam.

- Si pisica? întrebă Ben îngrijorat.

- S-a speriat şi a căzut şi ea. Mary, el este Ben, un prieten care stă la mine câteva zile.

- Sunt sigur că n-a păţit nimic pisicuţa ta, spuse Ben, privind-o pe fetiţă cu seriozitate. Iar Calli îţi va bandaja cu un leucoplast frumos rana din genunchi.

Mary zâmbi, luminând camera.

- Baby nu a păţit nimic?
- Baby este sănătoasă tun. O voi suna totuşi pe mămica ta ca să vină să te ia de aici, spuse Calli examinând julitura minoră.
- Bine, îşi trase nasul fetiţa.
- S-ar putea să te usture puţin, spuse Calli dezinfectând locul cu delicateţe.
- Rezistă ea, nu-i aşa, păpuşică?
- Nu mă cheamă “păpuşică”. Numele meu este Mary Wilson. Iar pe pisica mea o cheamă Baby Wilson. Lui Baby îi intrase o aşchie în pernuţă, dar doamna doctor i-a scos-o cu o pensetă, nu-i aşa?
- Aşa este, zâmbi Calli.
- Ai făcut bine că ai apelat la doamna doctor Calli, spuse Ben. Este foarte pricepută.

Calli îi zâmbi recunoscătoare, simţind cum i se topeşte inima în faţa sensibilităţii lui. Un compliment mai frumos nici că-i putea face.

- Crezi că putem să-i dăm pisicuţa înapoi lui Mary, doctor Calli?
- Sigur. Vezi pisica aceea albă de angora din cuşca din colţul cabinetului? Ea este Baby.

Ben localiză cuşca, o deschise şi-i aduse cu blândeţe pisica lui Mary în braţe. Baby se ghemui în braţele micuţei stăpâne, mieunând slab. Calli îl privi pe Ben care se uita la scena de tandreţe cu duioşie.

- Acum îţi voi pune leucoplastul acesta roz pe zgârietură şi gata, îi explică ea lui Mary.

Ben o ridică pe fetiţă cu pisică cu tot în braţe de pe masa înaltă de consultaţii şi o ajută să coboare.

- Vrei s-o sunăm pe mămica ta? întrebă Ben.
- Nu este nevoie. Stau vizavi.
- Bine. Vă descurcaţi singure, da?
- Da.
- Si promite că vei avea mai multă grijă de Baby şi de tine data viitoare, spuse el, lăsându-se pe vine şi ciufulind bretonul fetiţei.

Mary îl sărută zgomotos pe obraz şi spuse:

- Mulţumesc, domnule Ben, mulţumesc, doctor Calli. La revedere.
- La revedere, spuse Ben făcându-i zâmbitor cu mâna.
- Te pricepi la copii, constată Calli, privindu-l cu o sprânceană ridicată, după ce fetiţa plecă.
- O cunoşti pe Mary?
- Da, a mai venit la cabinet să-i facă nişte vaccinuri lui Baby, împreună cu mama sa. Si vreau să-ţi spun că este pentru prima oară când am aflat că fetiţa are limbă. Niciodată nu mi s-a adresat. Tu ai purtat o

adevărată discuţie cu ea. Sunt de-a dreptul uimită. Mary este traumatizată de tatăl său, care o cam bate şi din cauza asta este foarte interiorizată. Când am văzut-o că te sărută pe obraz, nu mi-a venit să cred!

- Săraca fetiţă, spuse Ben. Intotdeauna mi-au plăcut copiii şi m-am înţeles de minune cu ei. Sheri îşi dorea o casă plină de copii, Dumnezeu ştie de ce. Spun asta pentru că abia avea timp de ea.
- Sheri? întrebă Calli curioasă.
- Soţia mea.
- Soţia? făcu ea simţind cum i se strânge inima.
- Fosta soţie, rectifică Ben. Am divorţat acum cinci ani.
- Ah!

Ben se trezi bucurându-se, auzindu-i răsuflarea uşurată. Ii plăcea ideea că pe Calli ar fi deranjat-o dacă ar fi fost căsătorit. Din păcate ştia că ea nu se deosebea cu nimic de femeile pe care le cunoscuse de-a lungul vieţii.

- Apropo, ai citit jurnalul mătuşii tale?
- O să vorbim despre asta la micul dejun, spuse ea, intrând grăbită în bucătărie.

La fix, pentru că exact în acel moment, feliile de pâine săriră din prăjitor. Calli le

unse gânditoare cu margarină vegetală. După ce termină se întoarse spre Ben şi începu:

- Vreau să-ţi spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în baie şi...

- Nu, o opri el. Nu este nevoie să ne reamintim episodul ăsta neplăcut.

- Cum vrei, dădu ea din umeri.

- Ce mâncăm în dimineaţa asta? Pâine prăjită unsă cu margarină?

- Da, şi nu numai.

- Asta ce mai e? întrebă el privind înfricoşat un bol plin cu o zeamă albă, în care pluteau nişte cocoloaşe.

- Germeni de grâu încolţit, cu lapte degresat, dădu ea explicaţii liniştită.

- Cred că voi sări peste micul dejun, mulţumesc. Acela este jurnalul? întrebă el, arătând cu degetul caietul de pe masă.

- Da.

- Ai găsit ceva interesant? întrebă el, luând o muşcătură din pâinea crocantă. Cine este Magpie?

- Spuneai că sari peste micul dejun. Magda.

- Poftim?

- Accentul şoferului de taxi te-a indus în eroare. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama de la început. Dacă mătuşa Polly avea de

gând să fugă în taină, cea mai de încredere persoană era prietena ei din copilărie, Magda.
Ben o privi gânditor, luând o gură de germeni. Fu cât pe ce să scuipe, dar constată că nu era chiar aşa de dezgustător.
- Iţi plac, nu? zâmbi Calli.
- Nu sunt răi. Deci, crezi că s-au ascuns la Magda?

- Da, spuse ea, întorcându-se pe scaun spre un sertar din care scoase o agendă de telefoane. Uite, aici trebuie să găsesc telefonul şi adresa Magdei.
- Si ce ai de gând?
- S-o sunăm. După ce mâncăm tot! Ţi-am spus că nu-mi mai funcţionează creierul dacă nu mă hrănesc.
- Nu.
- Nu?

Ben oftă.

- Ascultă, Calli, n-am chef de glume. Voiam să spun că nu putem s-o sunăm pe Magda. Aşa n-am face decât să-i avertizăm că venim. Si vor fugi în altă parte, unde chiar că nu-i vom mai găsi.
- Hmm. Poate că ai dreptate.
- Gata. Eu am terminat de mâncat. Mă duc să pregătesc maşina. Plecăm după ce eşti şi tu gata.
- Bagajele mele sunt pe hol, strigă ea în urma lui Ben care alerga pe scări spre dormitor.

Ben se opri o clipă şi respiră adânc, încercând să-şi păstreze calmul. Pe hol, lângă uşă, stăteau cuminţi o valiză încăpătoare, o geantă maro şi vreo trei

sacoşe.

- Femeile astea! pufni el. Nu pot pleca undeva fără să-şi ia toată garderoba după ele!

Capitolul 5

- Deci tu eşti nepoţica lui Polly?

Figura simpatică a bătrânei care-i deschisese uşa o făcu să zâmbească. Cârlionţii din capul ei, de culoarea morcovului, îi aminteau de un decor pe care-l văzuse la un salon de expoziţie de artă culinară.

Bătrâna se apropie pe neaşteptate şi o luă la pieptul ei mare, sufocând-o într-o îmbrăţişare călduroasă.

Calli se extrase cu precauţie din braţele bătrânei şi răsuflă adânc.

- Aşa este. Si dumneavoastră sunteţi prietena din copilărie a mătuşii Polly?

- Magda, dragă. Magda Jacobs.

- Doamnă Jacobs, el este Ben Adams, spuse Calli, luându-l de braţ.

- Spune-mi Magda, draga mea. Domnul Jacobs a trecut de mult timp în lumea celor drepţi. De atunci am renunţat la numele

ăsta. Nu văd de ce m-aş numi după cineva care nu mai există.

Calli zâmbi. Bătrâna era haioasă.

- Ce v-a adus la Pensacola?

- O căutăm pe mătuşa Polly şi pe bunicul lui Ben, Ed Simmons. I-ai văzut?

Magda scutură din cap şi-i pofti cu un gest misterios în casa care mirosea a levănţică. Calli şi Ben se priviră miraţi şi o urmară pe gazdă. Faptul că Magda nu păruse surprinsă să-i vadă şi nu-i întrebase de ce îi caută pe cei doi, confirmă suspiciunile lui Calli. Magda ştia ceva.

Camera de zi reflecta personalitatea Magdei. Toată încăperea era plină de flori şi plante verzi. Era o adevărată seră, întruchipând o junglă.

Magda închise o carte de dragoste pe care o citea şi o aşeză pe măsuţa de cafea. Apoi îi pofti să se aşeze pe canapeaua acoperită cu o cuvertură brodată de mână.

- Au trecut ieri pe la mine, dar au plecat, spuse ea.

- Au plecat? Unde? întrebă Ben cuprins de panică.

Calli îşi puse o mâna liniştitoare pe braţul lui şi întrebă mai calmă:

- Ţi-au dat vreo adresă?

Magda nu răspunse şi Calli explică:

- Este foarte important pentru noi să aflăm unde s-au dus. Ne poţi spune?
- Da, dar...
- Unde sunt? întrebă Ben nerăbdător.
- Stii unde s-au dus? întrebă şi Calli.

Buclele de culoarea morcovului începură să se agite.

- Nu ştiu de ce nu v-aş spune unde s-au dus. Ei bine, s-au hotărât să petreacă vreo câteva zile pe o plajă privată din Tampa.
- Cum se numeşte plaja? întrebă Ben.

Magda începu să caute printre nişte hârtii.

- Nu ştiu exact. Am scris pe aici, pe undeva. Sper că n-am pierdut-o, murmură ea.
- Ce să pierdeţi?

Calli îl privi rugător pe Ben şi interveni:

- Poate fi aici? întrebă ea, dorind să fie utilă şi începu să răsfoiască o agendă.
- Uite-o, se ridică Magda în picioare.

Căută în buzunarul rochiei ei colorate şi scoase o pereche de ochelari. Punându-şi-i pe nas, începu să studieze hârtia.

- Plaja se numeşte Capri. Polly spunea că vrea să-i arate lui Ed o privelişte...

- Lăsaţi amănuntele, o întrerupse nepoliticos Ben. S-au căsătorit?
- Nu, nu încă, zâmbi Magda. Dar...
- Hai, spuse Ben, luând-o pe Calli de mână şi trăgând-o spre ieşire.
- Mulţumim, Magda! mai apucă să strige Calli peste umăr, privind-o pe bătrâna şocată de plecarea lor bruscă.

*
* *

Calli tăcu până ce se înscriseră în circulaţia de pe autostrada I-75 care-i ducea spre Tampa.
- Eşti nepoliticos din născare sau te străduieşti să fii aşa? întrebă ea, întorcându-se spre Ben, mai mult ca să privească vitezometrul, pentru că nu avea nici un chef să se uite la el.
In orice caz, Ben avea un profil frumos.
El îi aruncă o privire neliniştită şi îşi întorse atenţia spre drum.
- Ce voiai să fac? Să port conversaţii lungi şi politicoase în timp ce mătuşa ta şi Ed se căsătoresc pe undeva?

Calli privi din nou vitezometrul. Acul tremura pe la 150 de kilometri pe oră. Apăsă piciorul în podea, pe o frână

imaginară şi întrebă aparent calmă:
- Cât ne mai trebuie ca să atingem viteza luminii?
Ben intră pe banda a doua şi încetini.
- Iartă-mă.
Calli respiră uşurată.
- Să ne întoarcem la comportamentul tău nepoliticos. Puteai măcar să-i mulţumeşti Magdei şi să-ţi iei la revedere. Nu era obligată să ne dea nici o informaţie.
- Dar ne-a dat-o. Si ce era să mai facem? Voiai să le dăm timp alor noştri să se căsătorească?
- Nu fi prost. Sigur că nu voiam asta. Crezi că aş fi acceptat să intru în cursa asta contra cronometru dacă aş fi vrut?
Tăcură câteva secunde şi de pe bancheta din spate se auzi un scâncet. Puffy! Uitase complet de micul tatu. Işi privi ceasul şi văzu că întârziase cu două ore aplicarea tratamentului.
- De unde vine sunetul ăsta? întrebă Ben încruntat.
Calli tăcu. Se vedea clar că Ben nu era în cea mai bună dispoziţie. Nu era cazul să exagereze şi să-i spună despre animalul din maşina lui.

- Ei? făcu Ben.
- Ah...da.
- Ce da? Ai luat vreun animal cu tine fără să-mi spui? întrebă el încetinind simţitor.
- Mda, spuse ea simţindu-se prinsă cu... tatu-ul în sac.
- Pot să te întreb ce fel de animal?
- Un tatu.

Ben frână brusc şi Calli prinse din reflex cuşca animalului înainte ca acesta să se prăbuşească pe podea.

- De ce? întrebă el, întorcânduse cu tot corpul spre ea, sprijinindu-şi cotul stâng pe volan, în expectativă.
- Poftim? întrebă ea adulmecându-i parfumul de after-shave.
- De ce am un tatu în maşină, de care nu ştiu? întrebă el răbdător.

Calli se întoarse spre bancheta din spate şi luă în braţe cuşca acoperită cu o bucată de material.

- Pentru că are nevoie de îngrijiri speciale. Nu aveam timp să-l las în grija celuilalt veterinar şi nici nu puteam să-l las acasă.

Spre surprinderea ei, Ben părea convins de explicaţie. Incepu chiar să privească atent

animalul ciudat pe care tocmai îl scosese de la întuneric. Puffy îl privi cu ochi mari şi strălucitori, parcă cerându-şi iertare.

- Este prea târziu ca să mai am vreun cuvânt de spus, zise Ben.

- Dacă ai vrea să mă ajuţi, îl tratez într-un minut, spuse ea, punându-i tatu-ul în braţe.

Ben îl luă fără să clipească. Il apucă uşor de burtică, ferindu-se de carcasa de spini. Calli pregăti un tampon de vată înmuiat în peroxid, în timp ce Ben discuta cu animalul.

- Cum te-ai rănit, amice?

Tonul lui o surprinse pe Calli. Avea aceeaşi atitudine pe care o avusese atunci când vorbise cu Mary. Fusese convinsă că prezenţa animalului nu avea să-i facă plăcere. In schimb, el părea brusc îndrăgostit de tatu. Bărbatul acesta o uimea din ce în ce mai tare.

- A avut o altercaţie cu câinele unui vecin. Dacă te uiţi pe lateral, ai să vezi urmele colţilor.

- Credeam că armura asta îl protejează.

- Când sunt mai bătrâni, dar el este mic şi carcasa lui este încă moale şi vulnerabilă. Ridică-l puţin ca să-l dezinfectez.

Ben execută ordinul, privind mirat cum animalul simţise că în mâinile lui nu era în pericol. După ce Calli termină, Puffy scânci.

- Da, spuse Ben, doctoriţa Calli este foarte bună. Cred că o să te faci bine repede.

Calli îi zâmbi.

- De ce Puffy?
- De ce Puffy, ce?
- Numele? Cum ţi-a venit? Nu are nici o legătură. Este ca şi cum i-ai spune unui tip înalt Scurtu.

Calli îl luă pe Puffy din mâinile lui Ben, atingân- du-i degetele. Ameţită de atingere sau poate de uimire, pentru că nu-şi revenise încă - Ben era un iubitor de animale? - Calli explică:

- Păi... i-am spus aşa ca să scape de complexe. După cum vezi, nu prea stă bine la capitolul frumuseţe. Eu îi înţeleg cel mai bine problemele, aşa că am considerat că ar fi mai bine să-l ajut puţin.

Ben o privi punând animalul în cuşcă, între- bându-se de ce era Calli complexată. Arăta foarte bine. Işi aminti tricoul roz şi începu să transpire. Arăta nu foarte bine, ci extraordinar!

- Cum adică îl înţelegi cel mai bine?
Calli se descălţă şi şi puse picioarele cu unghii roşii pe bord.
- Priveşte-mă, Adams. Părinţii mei au fost şi sunt hippioţi. Eu semăn mult cu ei. Sunt vegetari-

ană, port haine lălâi. Societatea s-a schimbat, eu nu. Voilà! Sunt o ciudăţenie.

- Nu înţeleg, cu ce ţi-a afectat asta respectul de sine?

Deşi nu putea să spună că era înnebunit după ea, Ben îi admira tăria de caracter, dragostea pentru animale, gândirea liberă, isteţimea, chiar şi umorul usturător.

- în facultate am fost ţinta bătăilor de joc. Nu cred că am avut doi prieteni. Toate astea te doboară la un moment dat.

- Dar acum nu mi se pare că mai ai vreo problemă, zâmbi el.

- Asta poate datorită mătuşii Polly.

- De ce?

- După ce părinţii mei s-au înrolat în Trupele Dezarmării au început să călătorească foarte des. Polly este o excentrică şi nu prea ţine cont de gura lumii. M-a învăţat să mă iubesc şi să mă accept aşa cum sunt.

Ben tăcu gânditor. El oare se iubea? Nu ştia. Nu se gândise la asta. Semăna într-un fel cu Puffy. Se ascundea sub o armură.

Cu toate astea trebuia să admită că femeia de lângă el avea un efect puternic asupra lui. îi era

greu să se controleze. De fiecare dată când se atingeau, simţea cum îl trec toate transpiraţiile.

Ce o făcea aşa de specială? Părea genul de femeie căreia îi plăcea să trăiască clipa. De fapt era personificarea tuturor lucrurilor de care se ferise el în viaţă.

Dar la urma urmei, cine era Ben Adams? Cu siguranţă nu genul de bărbat care să se aventureze într-o relaţie cu o femeie care se schimba de la o zi la alta. Si chiar dacă ar fi avut o relaţie cu ea, unde puteau să ajungă?

Scutură din cap. Nu avea timp de introspecţii. Trebuia să-l găsească pe Ed şi să se întoarcă la afacerea lui cu iahturi. Era pentru prima oară când lăsase treburile pe mâna angajaţilor. Abia aştepta să ajungă în Tampa ca să sune la firmă.

Calli îl privi pe Ben care bătea darabana cu degetele pe volan. La ce se gândea? Se simţea brusc dată la o parte. Si nu ştia de

ce, dar era un sentiment iritant.

- Cum se face că îţi plac copiii şi animalele? întrebă ea.

- Poftim? întrebă el smuls din gânduri.

- Te-ai purtat cu Mary ca şi cum ai fi trăit printre copii toată viaţa. Era îndrăgostită de tine. Si

Puffy la fel. Ceva îmi spune că îţi plac copiii şi animalele.

- înainte ca bunicii mei să mă trimită la grădiniţa particulară, n-am văzut copii decât de la distanţă. Credeam că sunt nişte creaturi ciudate. In nici un caz nişte fiinţe cu care să te joci. Bunica nu-mi permitea să aduc copii în casă. Era îngrozită la gândul că i-ar putea sparge antichităţile preţioase.

Calli se simţi înduioşată, imaginându-şi-l pe Ben copil.

- Cât despre animale, mi-au plăcut întotdeauna. Cu câteva excepţii. De exemplu urăsc păunii carnivori.

Calli izbucni în râs.

- Când eram mic, mă rugam de bunica să-mi cumpere un câine. Iţi dai seama că n-a vrut, din moment ce nu permitea copiilor să vină în casa noastră. Un animal i-ar fi murdărit covoarele persane, aşa că şi asta

ieşea din discuţie.

- N-ai avut niciodată un animal de casă?

- Nu. Odată, bunicul m-a ajutat să prind o lăcustă. I-am spus Săltăreaţa. Original, nu? Am ţinut-o o săptămână, până a descoperit-o bunica şi a început să ţipe de parcă s-ar fi întâlnit cu Godzilla.

Calli nu-şi imagina viaţa fără animale. Polly făcuse din căminul lor o adevărtată menajerie. Săracul Ben.

*

* *

Apropiindu-se de Tampa, Calli începu să se gândească la destinaţia lor. Capri. Un clopoţel îi suna în minte dar nu ştia de ce. Numele i se părea foarte cunoscut.

- Ar fi bine să ne hrănim, propuse Ben, oprind lângă un magazin alimentar.

- Era mai bine dacă mai aşteptam.

- Ce, nu ţi-e foame?

- Ba da, dar mi-ar fi convenit mai degrabă un restaurant.

- Lasă fiţele şi coboară-ţi fundul din maşină.

Aerul condiţionat o făcu să se înfioare. Rafturile
erau pline cu mâncare “proastă”:

prăjiturele, gogoşi, ciocolată şi altele. Calli mărşălui hotărâtă spre raionul de mâncare uscată şi luă două pungi de chipsuri de cerelale.

Ben îşi luase un hot-dog, două ciocolate şi o cutie de Coca-Cola.

- Fiecare cu otrava lui, spuse el, privindu-i pungile de cereale.

Calli se strâmbă şi privi în altă parte.

- Poţi să-mi spui pe unde trebuie s-o luăm ca să ajungem la Capri? îl întrebă el pe băiatul de la casa de marcat.

- Este pentru prima oară? întrebă tânărul.

- Da.

- Sunteţi un pic cam prea îmbrăcaţi, zâmbi el.

- Remarcile tale isteţe trebuie plătite? îl luă Ben la rost.

- Nu, iertaţi-mă. Urmaţi drumul şi la a treia intersecţie luaţi-o la dreapta şi mergeţi vreo cinci kilometri. O să găsiţi uşor plaja.

După ce plăti cumpărăturile, Ben o pofti pe Calli spre ieşire, punându-i o mână pe spate. Calli grăbi pasul gândindu-se că ar fi bine să înceapă să-şi găsească un prieten, ca să nu mai reacţioneze astfel la atingerile unui bărbat.

Se suiră în maşină şi Ben luă o muşcătură din hot-dog, dându-şi ochii peste cap de plăcere.

- Hmmm, ce mâncare bună!

- Nesănătoasă, vrei să spui, îl corectă ea, înghiţind cu noduri chipsurile ei insipide.

Aroma tentantă a hot-dog-ului lui Ben îi strica toată plăcerea. Trebuia să ai o voinţă de fier să fii vegetarian lângă pofta lui Ben.

- Băiatul ăla cam făcea pe deşteptul, spuse Ben.

- Voia şi el să glumească.

- M-am cam săturat să fiu luat peste picior, spuse el, luând telefonul celular din torpedo.

Cotul lui îi lovi din greşeală sânii lui Calli şi ea îngheţă.

- Iartă-mă, murmură el.

- Pentru ce? ridică ea din umeri, dorind să pară indiferentă.

Ben formă un număr de telefon şi aşteptă. După câteva secunde închise şi aşeză telefonul între ei, încruntându-se.

- Ce e? întrebă Calli.

- Nu răspunde nimeni.

- Si?

- Ar fi trebuit să fie cineva în biroul

meu. Este ora prânzului.

- Tu nu le dai angajaţilor pauză de masă?
- Ba da.
- Ei?
- Ei, ce?
- Nu crezi că sunt prin oraş ca să mănânce?

Ben se relaxă, apoi se întoarse spre ea zâmbind.

- Nu-mi place când eşti aşa de logică.

Apoi îi luă din mâini pungile goale şi le aruncă în coşul de gunoi al parcării. Intre ei se stabilise o atmosferă camaraderească. Aşa era mult mai bine.

Calli începu să se gândească de ce plaja Capri îi părea aşa de familiară. Si îşi aminti. Deschise gura să-i spună lui Ben, dar renunţă. Cine ştie? Poate că lucrurile se mai schimbaseră de când fusese ea acolo ultima oară, cu mătuşa Polly, pe când avea numai zece ani. Deci acum cincisprezece ani!

Ben îşi puse centura de siguranţă şi se întoarse spre Calli, înainte de a se înscrie în trafic.

- Nu crezi că ar trebui să vezi ce mai face Puffy?
- Peste vreo două ore.

- Când crezi că a sosit timpul, să-mi spui. O să opresc undeva.
- Bine.
- Dacă puştiul de la magazin ştia ce spune, într-un sfert de oră ar trebui să ajungem.

Calli tăcu întrebându-se cum avea să reacţioneze Ben când va descoperi că mătuşa Polly îl trăsese pe bunicul lui pe o plajă de nudişti.

Capitolul 6

- Eşti sigură că puştiul ne-a spus să cotim la dreapta? întrebă Ben privind cu îndoială împrejurimile.

- Da, sunt absolut sigură, spuse ea, ţinându-se strâns de mânerul uşii.

Ben era aşa de preocupat să găsească semnul care le indica denumirea locului, încât nici nu-i observase încordarea.

Când ajunseră în vârful dealului, o privelişte incredibilă li se desfăşură la picioare. Apa albastră a Golfului Mexic strălucea sub razele soarelui. In parcare nu erau decât vreo zece maşini. Câţiva chiparoşi şi palmieri le blocau vederea spre plaja de nudişti.

- Eşti sigură că asta este? întrebă el, încruntat.
- Chiar asta, oftă Calli.

Il privi încordată. Stia că Ben nu putea să aibă o reacţie pozitivă după ce descoperea că bunicul şi mătuşa ei se aflau pe o plajă de nudişti. Ea nu avea nici o problemă cu nuditatea. Era un lucru normal. Fusese educată în acest spirit de mică.

Dar Ben era diferit. Păcat. Se înţeleseseră bine în călătorie. Spera să nu piardă chiar totul.

Ben se încruntă şi îşi apropie nasul de geamul maşinii, pentru a vedea mai bine.

- Ce naiba...?

Calli privi în aceeaşi direcţie. Destul de aproape, la un chioşc cu sucuri naturale, se distingeau clar trupurile goale şi bronzate ale nudiştilor.

- Este o plajă de nudişti! Mătuşa ta l-a dus pe bunicul meu pe o plajă de nudişti!
- Hai, Adams, liniştеşte-te. Nu sunt decât piei şi oase.
- Piei şi oase, nu zic, dar... goale!
- Mda. Aşa cum intenţiona Mama Natură.

Calli spera ca atitudinea ei nonşalantă să-l mai
calmeze puţin pe Ben. Dar el părea din ce în

ce mai agitat.

- Hai să mergem, spuse ea.

- Unde?

Calli deschise portiera şi ieşi la aer. Inspiră briza mării cu nesaţ, simţindu-şi tălpile goale mângâiate de nisipul fin, amintindu-şi de vacanţele la mare.

Se aplecă şi-l privi pe Ben care nu se hotăra să se dea jos din maşină.

- N-ai de gând să ieşi? Să ştii că unul dintre noi trebuie să se ducă pe plajă să-i caute pe fugari, spuse ea, începând să-şi desfacă nasturii de la bluză.

Ben sări din maşină şi o prinse de mâini.

- Ce faci? întrebă el disperat.
- îmi caut mătuşa.
- De ce te dezbraci?
- Nu crezi că o să sărim în ochi dacă-i căutăm înfofoliţi aşa? Trebuie să mă dezbrac.
- Iţi interzic să umbli goală pe acolo.
- Imi interzici???

Ben o privi hotărât, cu mâinile încrucişate la piept. La câţiva metri mai încolo, o femeie cu forme rotunde juca volei cu un bărbat gol. Imaginea era înfiorătoare. In viaţa lui nu mai văzuse atâta piele goală în acţiune.

Scutură din cap şi o privi din nou pe Calli care îşi mai desfăcuse câţiva nasturi. Imaginea îl lăsă cu gură uscată.

- In primul rând, spuse ea, tu nu-mi interzici mie nimic. In al doilea rând, dacă nu-i căutăm, cum crezi că i-am putea găsi?

Ben şi-o imagină pe Calli goală, cu părul acela lung, roşcat şi ondulat, fluturându-i în vânt, mergând prin nisip, sub soare.

- Pielea ta...
- Ce-i cu pielea mea?
- Este foarte... albă. O să te arzi.
- N-ar fi pentru prima dată, spuse ea, căutând ceva în geantă. Uite. Am venit pregătită cu tot arsenalul: cremă de plajă, cremă după plajă...
- Mă duc eu.
- Tu?
- De ce te miri?
- Nu ştiu, credeam că...
- Că sunt pudic?
- Ce voiai să-mi închipui când te vedeam că abia te ţineai cu o mână de crengile copacului ca să-ţi acoperi turul rupt al pantalonilor? Sau când ţi-ai dat seama că ai năvălit în boxeri în camera mătuşii, ai fugit mâncând pământul. Sau azi dimineaţă,

când...
Un scâncet salvă situaţia. Ben deschise portiera din spate şi găsi soluţia:

- Trebuie să-i dezinfectezi rănile lui Puffy.
Calli îşi încheie nasturii de la cămaşă. In faţa
acelui argument trebuia să cedeze.
- Nu ştiu de ce, domnule Adams, dar soarta ţi-a găsit o soluţie de moment. Din nou faci pe galantul, dar de data asta nu mi se pare nimic periculos, aşa că accept propunerea.
- Bine. Tu ai grijă de Puffy şi eu mă duc să-i caut pe Ed şi Polly.
Calli nu-i răspunse, dar îi întinse un săculeţ cu conţinut necunoscut.
- Ce e cu asta? întrebă el.
- Protecţia ta solară. Ai o sticluţă cu o soluţie contra razelor ultraviolete. Să te ungi bine. Si sacul îţi foloseşte ca să-ţi bagi hainele în el. Asta în caz că nu vrei să ţi le laşi în maşină.
Ben îi smulse din mână sacul şi aşteptă s-o vadă preocupată de Puffy. Apoi coborî câteva trepte spre plajă şi privi din nou spre maşină ca să se asigure că nu-l priveşte.
Calli se juca cu tatu-ul prefăcându-se că nu-l

vede. Se dezbrăcă, îşi băgă hainele în sac şi porni demn spre plajă.
Calli coborî din maşină şi se uită după el. Hmmm. Avea un funduleţ simpatic. Ben trecu pe lângă două femei goale care se uitară lung şi admirativ după el.

De ce era geloasă? Doamne! Innebunise? Un scâncet o trezi la realitate.

- Puffy, tu te-ai îndrăgostit vreodată?

Intrebarea o surprinse. Se îndrăgostise? Ea? De Ben Adams? Era la fel de ilogic ca şi cum Puffy ar fi putut să se îndrăgostească de câinele care-l muşcase. Nepotrivire totală! Ii aruncă o ultimă privire lui Ben şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Intră în maşină şi făcu ochii mari, privind în gol.
Se îndrăgostise de Ben Adams!

*
* *

Ben străbătuse plaja în lung şi-n lat. Tălpile îl ardeau îngrozitor şi soarele îl bătea nemilos în cap. In plus, se simţise ca un prost, expus privirilor tuturor.
Işi pierduse minţile. Alerga dezbrăcat după bunicul lui, al cărui libidou părea că fusese trezit la viaţă de o bătrână căutătoare de aur!

O muscă i se aşează pe umăr şi el o goni enevat. Durerea îi străbătu tot trupul. Perfect! Se alesese cu o arsură solară de toată frumuseţea! Işi atinse

sfios fundul. Era fierbinte şi sensibil şi după câte putea vedea, dacă întorcea capul la maximum - foarte, foarte roşu. Ce zi! Si măcar dacă ar fi fost productivă.

Privi spre parcare, dar nu reuşi s-o localizeze pe Calli. Urcă treptele temător, ascunzându-se după tufişuri, şi o văzu. Slavă Domnului că era îmbrăcată şi nu se decisese, plictisită de aşteptare, să-l urmeze!

Se îmbrăcă în doi timpi şi trei mişcări, gemând îndurerat din cauza arsurilor care păreau să-i jupoaie pielea şi se duse spre maşină.

- I-ai găsit? întrebă ea, făcându-i cu mâna.

- Nu. I-am căutat peste tot.

- Le-ai recunoaşte fundurile goale dacă le-ai vedea? glumi Calli.

Ben zâmbi şi se urcă la volan, dar simţi că începe să transpire.

- Ţi-e bine? întrebă ea.

- Da. Muşchii mei nu mai sunt aşa de

antrenaţi.

- De câte ori pe zi exersezi?

- De multe ori. Am o firmă destul de mare.

- Mergi vreo zece metri pe zi, nu? Hai, Adams, recunoaşte că stai în spatele unui birou şi conduci.

Durerea devenea insuportabilă.

- Putem reveni la subiect? întrebă iritat Ben.
- Sigur.
- Unde sugerezi să-i mai căutăm?
- Am putea să ne întoarcem la Magda, să vedem dacă ne poate da detalii.

Incă şase ore în scaunul de şofer era prea mult pentru el.

- Nu. Mai bine o lăsăm pe mâine. Trebuie să găsim două camere la vreun hotel. Plecăm mâine, la prima oră.
- Bine. Putem s-o sunăm pe Magda de la hotel.

Ben n-o mai auzi. Abia aştepta să facă un duş
rece.

*
* *

Hotelul Oceanside era mic dar curat. Cel

puţin pe din afară. Dacă şi camerele erau la fel de bine întreţinute ca recepţia, Calli nu avea de ce să se plângă.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă recepţionera.

- Am dori două camere, spuse Calli repede.

- Vai, îmi pare rău. Nu avem decât una liberă şi asta pentru că s-a anulat rezervarea.

- Sunteţi sigură? întrebă Ben, privind o maşină decapotabilă roşie oprindu-se în faţa hotelului. Nu puteţi să verificaţi? Poate mai găsiţi una.

- Dacă doriţi neapărat, verific, dar sunt sigură că nu avem decât una, spuse femeia privind registrele. Da. Una singură, şi dacă nu vă hotărâţi repede, s-ar putea să n-o mai avem nici pe asta.

- Trebuie să găsim alt hotel, hotărî Ben încruntat.

- Nu veţi găsi nici o cameră liberă. Se fac rezervări cu două luni înainte.

Ideea de a împărţi camera cu Ben nu-i surâdea deloc lui Calli. Se îndrăgostise de el. Nu ştia dacă se putea abţine la o eventuală tentativă de asediu masculină.

- Si ce ne propuneţi? întrebă Ben.
- Sunteţi prieteni? Adică, iertaţi-mă, nu vreau să fiu indiscretă, dar chiar nu puteţi împărţi camera?
- Nu.
- Cu siguranţă nu!
- Sugeram doar.
- Abia ne-am cunoscut şi...
- Luăm camera, spuse Ben spre surprinderea lui Calli.
- Eu n-am nimic de spus? se întoarse ea înfuriată spre Ben.

- Nu ştiu ce ai tu de spus, dar eu trebuie să mă întind neapărat. Acum. Poţi să dormi în maşină dacă ţi-e frică să nu te compromit. Dar crede-mă că ultimul lucru la care mă gândesc este să sar pe tine. Poţi să umbli şi dezbrăcată prin cameră, că tot nu-mi pasă. Ben se întoarse spre recepţioneră şi discută cu ea detaliile închirierii. Calli nu ştia dacă să se simtă jignită sau uşurată.
- Eu pot să-mi controlez nevoile sexuale, Adams, spuse ea, privind-o recepţioneră care abia se abţinea să nu râdă.

*
* *

Ben aruncă o privire prin cameră. Deasupra patului atârna o pictură reprezentând un flamingo roz. Cuvertura de pe pat era imprimată cu flori exotice, identică cu draperiile de la fereastră. Intr-un colţ era o masă albă cu scaune.
Ben se simţea prizonier într-un paradis, cu şarpele Evei respirându-i în ceafă. Se aşeză pe marginea patului şi o privi pe Calli.
- Ce e? întrebă ea.
- Mai aştept mult până îmi dai numărul Magdei?

- Ah, scuză-mă. Uite-l, zise ea, întinzându-i o bucată de hârtie scoasă din geantă la repezeală.
Ben formă numărul. La celălalt capăt al firului răspunse robotul:
- Sunt Magda şi nu sunt acasă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă la numărul acesta...
Ben luă un pix şi notă repede numărul.
- O zi bună, spuse vocea Mgdei de pe banda de casetofon.
- Mersi! spuse Ben gemând nervos.
- Ei? întrebă Calli nerăbdătoare.
- Nu este acasă, dar ne-a lăsat un număr de telefon unde o putem găsi.

- Si? N-ai de gând s-o suni?

Ben ar fi vrut să-i spună că pielea lui tânjea după un duş rece, dar strânse din dinţi şi formă numărul notat.

- Bună...
- Bună, Magda, sunt...
- Chiar vrei să vorbeşti cu mine, nu-i aşa? râse Magda de pe banda casetei înregistrate.
- O, nu!
- Lasă-ţi numărul şi te voi suna imediat ce voi ajunge acasă.

Ben aşteptă semnalul sonor şi spuse numele hotelului şi camera, apoi trânti receptorul.

- Gata, spuse Ben, ridicându-se. Eu mă duc să fac un duş. Să nu mă deranjezi decât dacă ia foc hotelul.

Calli îl privi încruntată. Ben părea că merge pe cioburi. Auzi duşul pornind şi brusc realiză! După roşeaţa feţei, Ben avea o arsură solară înfiorătoare. Dar era prea mândru ca să recunoască.

- Pentru Dumnezeu! Trăieşte în Florida! Ar fi trebuit să ştie mai bine. Bărbaţii ăştia, murmură ea clătinând din cap şi căutând prin bagaje. Dacă nu i-aş fi spus să folosească loţiunile alea! De ce nu poate să

recunoască? Sau să ceară sfaturi? Sau să admită că a greşit? Dacă ar face puţin efort, măcar atâta cât îi trebuie ca să folosească telecomanda...

Scoase dintre bagaje o sticluţă cu o etichetă scrisă de mână. Reţeta leacului de la mama ei, pe care-l făcuse singură, putea fi testat pentru prima oară. Scutură bine sticluţa şi-l aşteptă pe Ben să iasă din baie.

* *

Ben ieşi din baie douăzeci de minute mai târziu, mergând ca şi cum ar fi avut un băţ în fund. îşi ţinea mâinile depărtate de corp şi purta o

pereche de boxeri imprimaţi cu feţe zâmbitoare. Pielea lui era lucioasă şi de un roşu aprins.

- Acum recunoşti că suferi? întrebă ea, încru- cişându-şi braţele.

- Da, oftă el. In viaţa mea n-am păţit aşa ceva.

- Ia să vedem, spuse ea, examinând arsurile.

- Ai milă, te rog.

- Ce-mi plac bărbaţii neajutoraţi! rânji ea satisfăcută.

- Lasă asta. Cum arată?

- Urât. Imi pare rău, dar nu pot să te mint. Ai nevoie de prim ajutor. Intinde-te pe burtă.

Ben nu se împotrivi.

Calli se aplecă peste el şi se rugă în gând: „Doamne, ajută-mă să trec peste momentul ăsta cu bine. Trupul lui este format din carne şi oase. Nu trebuie să-mi amintesc de scena din baie. Nu mă lăsa să mă gândesc cum ar fi dacă m-ar ţine în braţe, dacă m-ar săruta...”

- Ei, ce faci? întrebă Ben.

- Aştept să-ţi dai jos boxerii.

Capitolul 1

Ben nu-şi crezu urechilor. îi aruncă o privire peste umăr, cât îi permiteau arsurile să se întoarcă. Calli strângea la piept sticluţa şi stătea cu ochii închişi de parcă ar fi spus o rugăciune.

- Ce ai spus?

Calli îl privi rece.

- Am spus să-ţi dai jos boxerii, repetă ea clar şi răspicat.

- De ce? întrebă el cu voce subţiată.

- Nu este cazul să fii modest, Adams. Nu

pot să-ţi dau cu soluţia asta pe boxeri, indiferent cât de sexy sunt. Cu cât tratăm mai repede arsura, cu atât mai repede se vindecă. Vrei să nu mai stai pe scaun mâine dimineaţă? Cine mai conduce, eu? Ai încredere într-o femeie la volan? Dacă şi fundul ţi-e la fel de roşu ca faţa...

Calli se opri brusc. Vorbea prea mult.

- Scoate-i, adăugă ea scurt.

Ben se ridică, fără a mai protesta, în picioare şi gemu. Până şi cearşaful acela fin îl zgâria. La naiba cu atitudinea lui mândră, la naiba cu toate principiile! Ea era doctoriţa. Probabil că în familia ei de hippioţi nudişti văzuse sute de funduri de bărbat. Dar, ca şi la ginecolog, avea o jenă.

- Intoarce-te cu spatele, spuse el.

Calli râse, dar îl ascultă.

- Poţi să te întorci, spuse Ben, stând cuminte pe burtă, cu fundul gol.

Calli deschise sticluţa şi picură puţin din soluţie pe spatele lui. Ben tresări.

- Stai locului!
- Incerc.

Aşteptă o replică usturătoare din partea lui Calli, dar n-o auzi. Ciudat, dar ea nu rata nici o ocazie să-l înţepe. Ce se petrecea cu ea?

Simţi mâna lui Calli plimbându-se pe spatele lui, alinându-i durerile. Lichidul acela răcoros făcea minuni, dar... mirosea ciudat.

- Cu ce mă dai? întrebă el, încercând să uite că era mângâiat prin locuri nepermise.

- Este un leac de ierburi.

- Serios? Te-au învăţat cum se fac poţiuni magice la facultatea de medicină veterinară? întrebă el râzând. Miroase a baltă, dar face minuni.

- Mama a învăţat-o pe mătuşa Polly şi mătuşa Polly m-a învăţat pe mine. Nu este o poţiune magică. Este o combinaţie de aloe şi alte ierburi necunoscute ţie.

De ce se oferise să-l ungă? Nu putea să-i dea sticluţa ca să se ungă singur? Nu. Trebuia ea să facă pe sora medicală şi să-i maseze tot spatele.

Nu era decât o soluţie: să schimbe subiectul.

- Ben, îţi aminteşti de jurnalul mătuşii Polly?

- Da. Ce-i cu el?

- Bunicul tău şi mătuşa mea se cunoşteau din liceu. Dacă te întrebi cum se poate aşa ceva, ia în calcul că mătuşa este mult mai mare decât mama.

- Atunci toţi trei au fost colegi de liceu.

- Care toţi?
- Ed, Polly şi Magda.
- A, da. Corect. Dar mai e ceva.
- Ce?
- Au vrut să se căsătorească din liceu. Dar străbunicul tău i-a oprit. A spus că mătuşa mea nu este potrivită pentru bunicul tău.

Nu-i plăcea să-i dea motive s-o urască pe Polly mai tare, dar Ben avea dreptul să cunoască adevărul.

- Vrei să spui că încearcă a doua oară ceea ce n-au putut face în tinereţe?
- Da. Cred că se iubesc.
- Dumnezeule! La vârsta lor? Nu fi caraghioasă. Sunt...
- Stai puţin. Ascultă-mă.

Având în vedere poziţia în care stătea Ben, nu avea altă soluţie. Işi turnă în palmă loţiune din sticluţă şi-l frecă energic pe spate. Ben gemu.

- Iartă-mă. Te-a durut?
- Nuuu. Sigur că m-a durut! Freacă cu blândeţe. Aia este piele arsă, nu cozonac.
- Mă rog. Cred că am înţeles amândoi greşit. Poate că Polly şi Ed se iubesc. Avem dreptul să intervenim? Poate că ar fi bine să-i lăsăm în pace.

- In nici un caz. De unde să ştiu dacă mătuşa ta nu exploatează situaţia în avantajul ei? S-au iubit acum patruzeci de ani. Dragostea nu ţine la infinit.

Calli frecă cu putere.

- Au! La naiba! Ţi-am spus să fii mai blândă.

- Atunci nu mai spune că mătuşa mea dulce este interesată. Si apropo, Polly are suficienţi bani cât să trăiască în belşug până la sfârşitul vieţii. Poate bunicul tău exploatează situaţia. Sau uiţi că mătuşa are terenurile?

- N-am uitat, dar este ridicol.

Conversaţia asta nu ducea nicăieri. Degeaba încerca ea să-i demonstreze că cei doi se iubeau şi că mai bine îi lăsau în pace.

Sau poate că judecata ei fusese afectată de faptul că se îndrăgostise de Ben. Vedea totul în culori prea frumoase.

- Corect, hotărî ea. Cum ar fi posibil ca o mătuşă ca a mea să se îndrăgostească de un bunic ca al tău? Asta a fost acum zeci de ani buni. Multe s-au schimbat de atunci. Poate că este mai bine să-i oprim. Să ştii că spatele tău arată mult mai bine. întoarce-te cu faţa.

- Poftim???

Calli era şi ea surprinsă de ce spusese. Se lăsase purtată de val.

- Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singur.

- Bine, spuse ea, aruncându-i sticla pe pat şi ducându-se spre fereastră.

Ben îşi luă boxerii şi intră în baie. Calli nu trăise în viaţa ei ceva mai enervant. îşi frecă palmele una de alta ca să scape de senzaţia de căldură emanată de spatele lui Ben. Se aruncă pe un scaun şi îşi sprijini fruntea în palme. Ce naiba avea? întotdeauna dragostea transforma oamenii normali în nişte tâmpiţi? De ce accepta fuga mătuşii ei cu atâta uşurinţă?

Luă cuşca cu Puffy şi o aşeză pe pat. Incercă să ignore zgomotele care veneau din baie. Si-l aminti pe Ben gol. Nu. Nu era bine. Trebuia să-şi îndrepte atenţia spre altceva. Era timpul să-i facă tratamentul lui Puffy. Il scoase din cuşcă şi căută trusa de prim ajutor. O puse pe pat, dar... Puffy dispăruse. In acel moment, Ben ieşi din baie în boxeri.

- Stai aşa, spuse Calli. Nu-l găsesc pe Puffy. Este undeva pe podea.

- Uite-l. S-a băgat sub pat, spuse Ben, arătând cu degetul.

- Stai pe partea asta, eu mă duc pe partea opusă, spuse Calli aruncându-se la

podea. Trebuie să-l încolţim.
Tatu-ul stătea la mijlocul distanţei dintre ei şi-i privea pe rând în ochi.
- Uite cum facem, spuse Calli. Eu mă bag sub pat după el şi îl gonesc spre tine, bine?
Calli se aruncă după el, dar tatu-ul fugi spre picioarele patului. In acelaşi moment Ben şi Calli se aruncară pe sub pat în direcţia lui şi se loviră cap în cap, ţipând de durere la unison.
Tatu-ul dispăruse. Se ridicară amândoi, frecân- du-şi cucuiele proaspete.
- Unde s-a dus?
- Uite-l, spuse Calli, văzându-i codiţa lângă piciorul patului.

Se aplecară amândoi şi-l văzură nemişcat.
- A murit! spuse Ben, luându-l uşor în braţe. Cred că a făcut infarct.
- Nu fi caraghios, spuse Calli zâmbind, vrând să-l ia în braţe ca să-l examineze.
Ben se smuci. Calli era impresionată de felul în care Ben privea animalul. Chiar ţinea la ciudăţenia aia mică.
- De ce n-ai avut grijă de el? întrebă Ben înfuriat.
Calli se retrase uimită. Ben era într-adevăr supărat pe neglijenţa ei. Ce putea să-i

spună? Că în timpul ăsta avea fantezii erotice cu el?

- M-a păcălit. Ben, ascultă-mă. Tatu-ul este un animal rezistent. Nu face infarct aşa de uşor. îşi poate ţine respiraţia chiar şi şase minute. Este o şmecherie ca să se apere de duşmani.

Ben n-o ascultă, dar în acelaşi moment, Puffy deschise ochişorii spre el.

- Hei, se bucură Ben ca un copil. A înviat!

Calli pufni amuzată.

- Nici n-a murit. Făcea pe mortul. Lasă-mă să-l bag în cuşca lui. Vreau să fac şi eu un duş.

- Du-te liniştită. îl bag eu.

- Ei, dacă ţii neapărat să ai grijă de el, ai putea să-l şi hrăneşti. Vezi că mâncarea lui este în sacoşă, într-un vas de plastic.

Calli îşi luă schimburile şi trusa de cosmetice şi intră în baie, încă uimită de ataşamentul neaşteptat al lui Ben faţă de micul animal.

Si el şi Puffy aveau ceva comun. Amândoi aveau o carcasă de protecţie tare şi ţepoasă.

*

* *

Ben găsi casoleta de plastic, se aşeză pe pat şi începu să hrănească animalul. In timp

ce Puffy mânca ceva ciudat şi urât mirositor, Ben începu să se gândească la ceea ce-i spusese Calli.

Putea Polly să fie dragostea vieţii bunicului lui? Altfel nu se explica comportamentul lui Ed în toţi acei ani. Niciodată nu-şi văzuse bunicul manifestându-şi afecţiunea faţă de bunica lui. De altfel, fiind căpitan de vas, petrecea mult timp departe de casă, pe mare.

Când era mic, Ben ascultase numai de autoritatea bunicii sale. Singura rebeliune din partea lui fusese atunci când fugise după Sheri ca s-o ceară de nevastă. Si făcuse o mare prostie.

Terminase facultatea şi colegii organizaseră o petrecere la Las Vegas. Bunica lui îl lăsase să meargă. Acolo i se aprinseseră călcâiele după Sheri. Era dansatoare.

La început ea nu-i acorda prea multă atenţie, dar când un coleg se scăpase că familia lui Ben era bogată, Sheri se dovedise mai prietenoasă. Nu-şi imaginase nici o clipă că era interesată. Nu mult timp după aceea, Sheri devenise doamna Benjamin Adams.

După ce se întorseseră în Fort

Lauderdale, bunica lui îl dezmoştenise. Lui Sheri nu-i plăcuse micul apartament închiriat şi nici slujba lui prost plătită. Până să-şi dea seama că soţia lui îl ura, Ben se trezise cu o datorie colosală făcută de traiul pe picior mare al lui Sheri.

într-o zi, când se întorsese de la lucru, găsise un bilet de adio de la soţia lui. De atunci fusese foarte atent în alegerea femeilor cu care se întâlnea, evitând relaţiile lungi şi serioase.

Privi uşa băii. Până acum. Deşi tot încerca să se mintă, se simţea din ce în ce mai atras de Calli. Mult prea atras.

Puffy terminase de mult de mâncat şi stătea cuminte lângă el. îl luă şi-l puse în cuşca lui. Nu-i plăcea să-l bage acolo, dar se părea că n-avea încotro. Dacă mai dispărea cine ştie unde şi nu-l mai găseau?

Se aşeză în pat şi deschise televizorul. Găsi un canal interesant. Era un film documentar despre

vaci. Un fermier povestea despre vremurile bune în care vacile erau mulse manual şi explica telespectatorilor tehnicile actuale.

Căscă plictisit şi schimbă canalul. Găsi un film de acţiune. Un detectiv îşi salvase partenera care fusese cât pe ce să fie

călcată de un camion. Femeia îşi arăta recunoştinţa luându-l în braţe. In cele din urmă hainele căzură de pe ei şi următoarea scenă îi arăta dezbrăcaţi în pat, făcând dragoste. Ben gemu şi schimbă canalul înapoi la fermierul cu vaci.

Calli ieşi din baie cu un prosop înnodat deasupra sânilor. Căută ceva în bagaje şi intră din nou în baie. Reveni îmbrăcată în tricoul ei de noapte roz, care abia o acoperea.

- Vrei să ne culcăm? întrebă Calli trăgând cuvertura de pe pat, obligându-l să se ridice.

- Poftim?

- Te-am întrebat dacă vrei să ne culcăm, nu te gândi la prostii.

- A, da.

- Pe ce parte vrei să dormi?

- Pe dreapta, spuse el, rostogolindu-se.

- Bine, zise ea stingând lumina şi trântindu-se pe partea ei.

- Hei! sări Ben în capul oaselor, împingând-o. Ce faci? Vii peste mine?

- Am crezut că ai spus că dormi pe dreapta.

- Pe dreapta mea.

- Puteai să-mi spui, zise ea supărată. De unde să ştiu ce măsură de referinţă iei?

Hotărăşte-te pe ce parte vrei să dormi şi spune-mi. N-am chef să mă joc prin pat cu tine.

- Perfect! spuse el, trăgându-se cât mai spre margine.

Ce naiba avea Calli? De ce se supărase? Tăcură amândoi şi Ben începu să-şi imagineze cum ar fi dacă ar lua-o în braţe.

Calli tăcea, ascultând respiraţia lui Ben. Nu era sigură că vor trece cu bine noaptea aceea. Nici ea nu ştia ce mai voia. Pe de o parte voia ca Ben să stea cuminte la locul lui, sau poate chiar pe podea, pe de altă parte şi-ar fi dorit să se cuibărească la el în braţe şi să-l sărute nebuneşte.

Ben se foi şi Calli îngheţă. Ben se linişti şi Calli se relaxă. Urma o noapte lungă şi albă, dacă nu se calma.

Dar pur şi simplu nu putea să aibă încredere în el. De fapt nu putea să aibă încredere în ea însăşi. Avea să fie cea mai lungă noapte din viaţa ei.

Capitolul 8

- Cum îndrăzneşti?

Ben deschise ochii cârpiţi de somn, supărat că fusese trezit atât de neceremonios. In lumina dimineţii o văzu ca prin ceaţă pe

Calli cu o pernă în mână, ţinută ameninţător deasupra capului lui. Visa?

- Ce...? abia reuşi să deschidă gura că ea începu să-i dea cu perna în cap.

- Casanova, nemernicule, Don Juan ce eşti!

Intr-o confuzie totală, Ben luă perna din mâinile lui Calli şi o aruncă pe podea, iar apoi o apucă de încheieturi şi o ţintui în pat.

- Ce ai, femeie? Ai înnebunit peste noapte?

Printre fulgii care zburau în jurul lor, Calli îl privi furioasă şi spuse:

- Te prefaci că nu ştii!

Ben începu să se trezească de-a binelea. O privi pe Calli cum stătea neajutorată între perne, cu buzele umede, mirosind a flori de primăvară, dar cu o privire la fel de îndârjită.

- Nu te laşi, nu? întrebă Calli.

- Nu mă las?

- Ştiam eu ce fel de bărbat eşti. Un domn adevărat n-ar fi profitat de o femeie adormită.

- Profitat? întrebă el, dându-i drumul la încheieturi. Ce naiba tot spui?

- Da. M-am trezit cu tine călare peste mine, spuse ea ridicându-se din pat.

Incepu să caute nervoasă prin bagaje, apoi se îndreptă spre baie.

- Serios? întrebă el încercând să-şi dea seama de ce Calli se enervase chiar aşa de tare.
- Da, spuse ea intrând în baie şi trântind uşa.

Ben se trânti între perne. Femeia asta era nebună. Şi lui îi era aşa de somn. Şi chiar dacă ar fi luat-o în braţe, ăsta era un motiv de supărare? Inchise ochii, hotărându-se să se gândească la problemă mai târziu.

Calli se plimba pe strada principală plină de magazine. Mersul îi făcea bine. O ajuta să gândească mai limpede.

Se trezise sufocată. Când deschisese ochi, constatase că Ben o strângea cu putere în braţe. Dacă l-ar fi lăsat, cine ştie ce i-ar mai fi făcut. Poate că ar fi sărutat-o. Nu că nu i-ar fi convenit. Dacă ar fi sărutat-o ar fi fost chiar aşa de grav? Nu grav, ci dezastruos. Nu avea nimic în comun cu Ben.

în ea se ducea o luptă între două persoane diferite. Una voia ca Ben s-o sărute, cealaltă ar fi vrut să-l vadă mort. Ei, poate că nu mort, dar la o sută de mii de kilometri depărtare.

Asta era dragostea? Dacă nu mai trăise acel sentiment, de unde să ştie? Din romane? Nu se putea face o comparaţie.

Brusc se opri în loc. Nu numai Ben o strângea în braţe, ci şi ea îl strângea pe el! în mod normal ar fi trebuit să se întoarcă la hotel şi să-şi ceară iertare pentru ieşirea ei.

Dar îşi aminti că atunci când ieşise din baie îl găsise pe Ben dormind. Si sforăiturile lui erau un afront adus nervilor ei.

Bătu din picior exasperată. Ce să facă? Era într-o dilemă totală. Pentru prima oară în viaţă simţea că lucrurile îi scăpaseră de sub control.

îşi trecu degetele prin păr dezorientată şi ochi o firmă luminoasă care clipea: „Mănâncă la Joe. Mănâncă la Joe. Mănâncă...”

Nu mai rezistă impulsului şi băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor se îndreptă spre local ca să ia masa.

*
* *

Mirosul de cartofi prăjiţi şi ceapă îi gâdilă nările lui Ben. Visa? Deschise ochii. Poate, pentru că îi era o foame de lup.

întorse capul spre măsuţa de lângă fereastră. Acolo stătea Calli, înconjurată de mâncare nesănătoasă: cartofi prăjiţi, hamburgeri, ceapă şi o cutie mare cu gogoşi, alimente de care jurase că nu se

atinsese în viaţa ei. Tocmai ea, femeia care-i ţinuse o adevărată predică despre pericolele mâncării nesănătoase, făcuse remarci referitoare la colonul lui, îl hrănise cu mâncare pentru iepuri, era acum cufundată în colesterol şi grăsime.

- Calli?

Calli îngheţă. îşi ridică capul din farfurie şi-l privi vinovată, ca un copil prins că a furat. îşi reveni repede şi începu să arunce resturile într-o

pungă de plastic. Si aşa o dădea de gol nişte zahăr pudră lipit de buza superioară.

- Calli, ce faci? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului. Mănânci aşa ceva?

Calli îl privi repede şi două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrajilor. Era aşa de tristă!

Ben simţi cum i se înfige un cuţit în inimă. Se duse repede la ea şi o luă în braţe.

- Ce ai păţit?

- Nimic, murmură ea.

- Atunci ce te supără?

- Totul.

- Ca de pildă?

- Eu, tu, toată povestea, spuse ea fluturând din mâini exasperată.

- Calli, dacă ceea ce s-a întâmplat

dimineaţa te-a supărat aşa de tare, te rog să mă ierţi. Dar arătai aşa de...

- Cum?

- Atrăgătoare, la naiba! Erai atrăgătoare.

- Eram? întrebă ea înseninându-se. Serios?

Lacrimile începură să-i curgă din nou de-a lungul obrajilor şi ea se înnegură.

- Dar nu asta mă deranjează, adăugă ea printre suspine.

Ben se încruntă. Cine mai înţelegea logica femeilor? Acum râdeau, acum plângeau.

- Atunci ce ai? Spune-mi, zise el, dându-i părul după ureche cu un gest tandru.

- Te-am acuzat că ai profitat de mine şi nu este adevărat. Şi eu te ţineam în braţe.

- Atunci n-ai de ce să plângi, zâmbi Ben, sperând că dilema se rezolvase. Ne...

- Dar nu plâng din cauza asta! spuse ea nervoasă, bătând din picior.

Răbdător, Ben o aşteptă pe Calli să se mai calmeze ca să-i poată da o explicaţie în termeni inteligibili. Ce o supăra?

Dacă n-ar fi iubit-o... Poftim? S-o iubească? Nu putea s-o iubească. Ideea era absurdă. Erau la fel de diferiţi ca păunul şi tatu-ul, sau ca Ed şi Polly.

Privi tabloul cu flamingo fără să-l vadă. Ce se petrecea cu el? Poate că suferea de o boală hormonală cauzată de lipsa vieţii sexuale.

îşi aminti că femeile goale pe lângă care trecuse pe plaja de nudişti nu-i stârniseră nici o reacţie, pe când Calli... Şi de ce tocmai ea? Trebuia să se gândească.

în ciuda eforturilor, nu putea s-o ignore pe Calli care se sprijinea de pieptul lui, căutând alinare. Deşi faţă de Sheri fusese atras sexual, nu simţise niciodată în braţele ei o asemenea detaşare de lumea înconjurătoare. Efectul care-l producea asupra lui apropierea de Calli era înspăimântător.

- Ben? îl strigă ea, privindu-l cu ochi mari. Ben, ce-i cu tine? De ce taci?
- Nu-i nimic, spuse el, dând indiferent din mână. Mă gândeam.
- La ce? Păreai speriat de moarte, spuse ea, privindu-i paloarea obrajilor.
- Nu fi caraghioasă, râse el nervos. N-am nimic.

Dumnezeule! Bărbatul ăsta era exasperant. Nu întâlnise în viaţa ei un om care să-şi ascundă sentimentele cu atâta înverşunare. Si în fond de ce se ascundea?

Calli se gândi că era mai bine dacă se desfăcea din îmbrăţişarea lui. Dar nu putea. Era aşa de bine! îl iubea. Oricum, o părticică din ea încă se mai temea de consecinţe.
Ben continuă s-o ţină în braţe. Se uita la ea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa lui. Si avea o privire plină de... tandreţe. Degetele lui începură să-i mângâie trăsăturile.
Ben o îndepărtă uşor pentru a o privi mai bine. Brusc, Calli îl dori din tot sufletul, aşa cum o femeie dorea un bărbat.
- Calli...
în acel moment, îndoielile ei se risipiră, ezitările se transformară în încredere şi nevoia în dorinţă. Regretele puteau s-o urmărească multă vreme, dar amintirile frumoase puteau să rămână pentru totdeauna.

Calli se apropie cu buzele de urechea lui şi şopti:

- De ce ne chinuim pe un scaun, când avem un pat la dispoziţie?

Ben se ridică în picioare, punându-şi mâna după umerii ei. Calli crezuse că acel moment avea să fie stânjenitor, dar dorinţa ei era aşa de mare, încât nu se mai gândea

la aşa ceva.

Ben o îmbrăţişă şi începu s-o sărute devorator. O săruta exact aşa cum dorea ea să fie sărutată. Când Ben se opri, Calli îl privi dornică, murmurând nişte proteste.

- Uşor, Calli. Avem destul timp la dispoziţie. Hai să nu ne grăbim ca doi adolescenţi în călduri, spuse el, sărutându-i vârful nasului.

în îmbrăţişarea ei drăgăstoasă, Ben o privi ca pe întruchiparea universului său. Trupul ei mic era lipit de trupul lui tare şi pregătit.

Calli îşi mişcă şoldurile dornică. Bărbatul acela cu mâini de magician o făcea să se simtă cea mai dorită femeie de pe pământ.

El o luă în braţe şi o aşeză pe pat, iar el se sui deasupra ei. îi ridică tricoul şi Calli închise ochii, anticipând atingerile lui delicate pe sânii ei.

Ben se aplecă şi o sărută pe piept, în timp ce Calli se sprijinea de umerii lui. îi cuprinse sânii în palme, simţind răspunsul instantaneu. Sfârcurile ei se întăriră invitându-l pe Ben să le sărute.

Calli se arcui, primindu-i sărutările. Gura lui Ben începu să coboare de pe sâni pe abdomen, în jos, până la marginea blugilor.

- Vreau... şopti Calli.
- Ce? Ce vrei, Calli?
- Pe tine te vreau.

Lui Ben nu-i venea să-şi creadă urechilor. Cuvintele după care tânjise toată viaţa fără să ştie fuseseră rostite.

- Eşti sigură, draga mea?
- Da. Da. Da...
- Dacă mi-ai cerut aşa de frumos, nu te pot refuza, zâmbi el, desfăcându-i fermoarul blugilor.
- Gropiţa asta mă scoate din minţi, spuse Calli, punând degetul pe obrazul lui.
- De ce?
- Pentru că de fiecare dată când o văd se întâmplă o ciudăţenie. Mi se înmoaie genunchii.
- Serios? Ia să vedem? făcu el, scoţându-i blugii. Se aplecă şi începu să-i sărute genunchii goi.

Calli îşi încleştă degetele în cearşaf, închizând ochii, înnebunită de gura lui. Apoi nu mai rezistă şi-l trase cu forţă spre ea.

- Stai, Calli. N-am terminat. Vreau să te mai gust. După ce o mai sărută o vreme, Callli începu să strige frustrată.

- Bine, spuse el ridicându-se.

Vru să-şi scoată boxerii, dar Calli îl opri.
- Lasă-mă pe mine, spuse ea rugătoare, aşezân- du-se în genunchi în faţa lui.
- Bine. Pentru că eu am lucruri mai importante de făcut, spuse el, luându-i sânii în palme şi mângâindu-i cu mişcări circulare.
Calli îşi strecură mâna în interiorul boxerilor lui şi Ben gemu.
- Calli, te joci cu focul.
Calli se ridică în picioare şi începu să-l sărute pe gât, pe piept, pe sfârcurile lui închise la culoare, pe abdomen, în timp ce mâinile ei explorau interiorul boxerilor.
Şi pentru prima oară în viaţă, Calli descoperi că avea o putere de care nu ştiuse. Simţea că poate face orice cu Ben, experimentând toate fanteziile ei ascunse.
Şi sentimentul acela era copleşitor.
Cu un efort vizibil, Ben îi dădu mâinile la o parte şi îşi scoase boxerii. Apoi o luă în braţe şi o aşeză pe pat, iar el se sui deasupra. Tot ce-i mai oprea erau chiloţii ei de satin.
Ben coborî o mână spre elastic şi-i scoase ultima barieră cu mişcări domoale, aruncând-o pe podea.
Mult timp, Ben se crezu într-un vis frumos, din care nu mai voia să se trezească.

dăruise trupul perfect cu care să se potrivească. în viaţa lui nu mai trăise ceva aşa de frumos.

Calli gemea de plăcere, zvârcolindu-se sub el, înfigându-şi degetele în cearşaf.

O auzi ca prin vis pe Calli strigând:

- Ben... acum! Te rog.

Calli era ameţită de senzaţii şi dorinţă. Simţi cum Ben se îndepărtase uşor de ea. îl privi şi-l văzu punându-şi un prezervativ. De unde îl avea? Nu mai conta.

în următorul moment, Ben intră în ea, umplând-o. Calli gemu senzual, şoptindu-i în ureche cât de mult îşi dorise acea clipă.

Ben se abţinu cât putu de mult ca s-o aştepte pe Calli. Senzaţiile erau năucitoare şi Calli îi spuse în scurt timp:

- Acum...

Si se eliberară amândoi cu atâta putere, încât pământul parcă se prăbuşise şi ei pluteau într-o ploaie de stele şi artificii.

Pentru prima oară în viaţa lui, Ben se simţea complet. Toate dorinţele şi visele i se materializaseră într-o fiinţă care tremura de plăcere în braţele lui: Calli Taylor.

Capitolul 9

- Hei, şopti Ben în urechea ei.
- Dacă mă întrebi cum a fost, te lovesc, mormăi Calli cuibărindu-se la pieptul lui.
- Voiam să-ţi mulţumesc.

Calli se întoarse cu faţa la el, lipindu-şi coapsele goale de ale lui. Ben gemu.

- Nu-mi mulţumi. Asta este ca şi cum m-ai plăti. Aşa că las-o baltă. Dacă vrei neapărat să-mi ştii părerea, a fost magic.
- Ăsta este cuvântul: magic! spuse el, stre- curându-şi genunchiul între picioarele ei.
- Vrei să mă stârneşti?
- Şi dacă ar fi aşa?
- Nu cred că te pot convinge că nu mă interesează.
- Nici o şansă, zâmbi el.
- Mda. Stiam eu că aşa sunteţi toţi bărbaţii. Vă culcaţi cu o femeie şi credeţi că vă aparţine.

Ben zâmbi, lipindu-şi buzele de umărul ei gol. Asta îi plăcea foarte mult la Calli. îl făcea să zâmbească, chiar şi atunci când râdea de el. Poate Calli avea dreptate. Prea

se lua în serios.

- Părerea mea este că tu m-ai stârnit prima şi eu te-am ajutat să termini. Din câte îmi amintesc, ai făcut câteva sugestii carnale.

- Eu? Sugestii carnale? Tu ai fost seducătorul. Eu am fost o victimă inocentă. Deşi vocea ei părea nepăsătoare şi degajată, Calli era înspăimânată de dragostea copleşitoare pe care o simţea faţă de Ben. Oare el simţea la fel? Oare făcea o greşeală continuând?

- Inocentă??? repetă uimit Ben, rostogolindu-se peste ea.

- Dacă nu inocentă, atunci cum?

- Ce părere ai de asta: prietenoasă, ascunzând intenţii meschine pentru satisfacerea propriilor nevoi?

- Hmmm. Nu ştiu ce să spun. M-ai cam băgat în ceaţă. Calli începu să-l mângâie, memorând fiecare
părticică a corpului lui. Ceva în interiorul ei îi

spunea să profite de moment şi să nu se gândească la ce avea să urmeze. Dar ea dorea mai mult. îl dorea pentru totdeauna.

- Normal, Calli. Bunicii mei au cheltuit o

avere pe educaţia mea. Hai mai bine să analizăm faptele, spuse el, punându-i o mână pe sân. Nu mi-ai propus tu să renunţăm la siguranţa scaunului în care ne aflam?

- Vinovată!

- Şi mai mult. Nu tu ai fost aceea care mi-a dat jos hainele?

- Hainele? Nu aveai decât o pereche de boxeri pe tine.

- Buni şi ăia!

- Vinovată! Dar voi pleda pentru pierderea temporară a facultăţilor mintale.

- Tu m-ai tras în pat.

- Nevinovată. Ţi-am propus doar să mergem în pat.

- Şi...

- Şi mai ce? Ţine cont că în loc să-ţi zgârii umerii, ţi i-am protejat. Cearşaful a fost singurul care a avut de suferit.

- Bine, renunţ, oftă el, lăsându-şi obrazul pe pieptul ei.

Calli îi mângâie umerii încă roşii, plimbându-şi degetele de-a lungul spatelui lui. Descoperi o mică zgârietură şi ţipă uşor.

- Ce e? întrebă Ben.

- Te-am zgâriat. Nu ştiu când, dar am

făcut-o.

- Nu contează. N-am simţit nimic.
- Animalele îşi ling rănile ca să se vindece.
- Este o ofertă?

înainte că ea să-i poată răspunde, Ben îi acoperi gura cu un sărut.

*

* *

Calli se trezi cu o greutate neobişnuită pe ea. Deschise ochii şi zâmbi. Ben era deasupra ei. Brusc, avu sentimentul de siguranţă şi împlinire. îi plăcea să se trezească lângă Ben.

Se foi puţin, încercând să se ridice în capul oaselor, şi-l auzi pe Ben mormăind:

- Femeie! Nu ţi-a ajuns o noapte de dragoste? Chiar vrei să mă înnebuneşti? Nu te mai freca aşa de mine că nu mai răspund de acţiunile mele.

Calli zâmbi.

- Am avut o activitate intensă astă-noapte, spuse ea.
- Activitate?
- Adevărul este că mă simt de parcă aş fi tras toată noaptea la galere. Mă doare tot corpul.
- Te-am rănit? întrebă Ben deschizând

ochii.

- Nu, glumeam, spuse ea, mângâindu-l pe frunte. Dar tu? Te doare spatele din cauza zgârieturilor?

- Nu. Pot spune că sunt mândru de ele.

- Domnule Adams, eşti un desfrânat.

- Daaa. Si am nevoie de o desfrânată ca mine, zâmbi el, luând-o în braţe.

- Aşa te-au învăţat bunicii tăi să vorbeşti? Ben nu mai apucă să-i răspundă, pentru că îl întrerupse ţârâitul telefonului. Gemu neputincios şi întinse mâna ca să apuce receptorul.

- Mda?

- Sunteţi sigură? Bine. Cobor în două minute.

- Cine era? întrebă Calli după ce Ben închise telefonul.

- Recepţionera, spuse Ben gânditor. Are o scrisoare pentru mine.

- O scrisoare? Pentru tine? Dar de unde...?

- N-am nici cea mai vagă idee. Cred că este o greşeală. Nu ştie nimeni că suntem aici, zise el trăgându-şi pe el la repezeală o pereche de pantaloni şi un tricou. Vin repede.

- Te aştept. Sunt foarte curioasă despre

ce este vorba.

- Să nu fugi, o ameninţă el cu degetul zâmbind.

După ce Ben plecă, Calli se întinse între perne,
inspirând aroma dragostei lor nebune. Privi ceasul. Era unsprezece şi jumătate. Dumnezeule! Făcuseră dragoste până în zori!

Zâmbi mulţumită şi se afundă între cearşafuri, bucurându-se de fericirea interioară pe care o trăia. Poate până la urmă relaţia lor mergea.

„Dar nu este pentru tine”, îi şopti o voce subţirică.

Calli se ridică în picioare. Pe cine păcălea? Ben şi cu ea erau diferiţi ca ziua şi noaptea. Faptul că se înţelegeau grozav la pat nu însemna că se puteau înţelege în toate privinţele. Nu se potriveau nici măcar la gusturile culinare. Si el locuia în Fort Lauderdale. Prea departe de ea. Si oricum, ei nu-i plăcea zona.

Se duse la baie, făcu un duş şi se îmbrăcă. După ce ieşi, îl găsi pe Ben aşteptând-o pe marginea patului.

- Ai terminat? întrebă el.

- Da. Despre ce este vorba? întrebă Calli, privind plicul din mâna lui.
- Nu ştiu. Te-am aşteptat pe tine. Hai să vedem. Desfăcu plicul şi scoase o bucată de hârtie. Se
încruntă încurcat şi spuse:
- Citeşte tu. Eu nu înţeleg nimic. Poate că-mi trebuie ochelari.
Calli studie hârtia puţin şi concluzionă:
- Este o criptogramă.
- Poftim?
- Cuvinte încrucişate. Literele sunt ca un puzzle. Dacă le găseşti ordinea corectă sau semnificaţia, descifrezi mesajul. Mătuşa Polly le adoră. Toată ziua rezolvă criptograme. De la cine este?
- Nu ştiu. Recepţionera mi-a spus că i-a dat-o o femeie pe la miezul nopţii şi a rugat-o să mi-o dea la prânz.
- Cum arăta femeia aceea?
- Magda, spuseră amândoi într-un glas.
- Doar ea ştie unde stăm, zise Calli. Cred că suntem duşi de nas.
- Mătuşa ta şi Ed trebuie să se căsătorească. Poate că aşa speră să ne ţină departe, ca ei să reuşească să-şi vadă de treabă.

- Aşa este. Cred că este o invitaţie la nuntă. Până rezolvăm noi criptograma, ei reuşesc să se căsătorească. Polly mă iubeşte foarte mult şi cred că-şi doreşte să vin la nunta ei. Presupun că bunicul tău este la fel. Aşa că împuşcă doi iepuri dintr-o lovitură. Se căsătoresc şi abia după ceea noi venim la nunta lor. Vai!
- La naiba! Ce propui?
- Să descifrăm cât mai repede mesajul.

Ben citi mesajul literă cu literă:

- „CSOIHCALAV ITIRPO. TÂRUED ENITROVEN I IETOPOLCIS E LIROLF.” Nu. Asta nu are nici un sens.

Calli izbucni în râs şi se aşează la masă cu un creion în mână.

- Acum nu are sens, dar după ce o rezolv ai să vezi ce simplu e. Cred că este un cod. Fiecare literă reprezintă altceva. Apoi înlocuim şi gata. Până n-o rezolv, nu mă las. Şmecheria este să descoperim cuvintele scurte ca să decodăm mai uşor cuvintele lungi.
- Asta este tot?
- Da. Rezolvam adesea criptograme împreună cu Polly.
- Asta este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Din nou avem dovada

că mătuşa ta este capul răutăţilor.

- Mătuşa mea? Iar începem să ne certăm pe tema asta? De unde ştii tu că a făcut-o singură? In fond şi bunicul tău este părtaş la toată tărăşenia.

- Dar tu cu gura ta ai spus că mătuşa ta adoră să rezolve criptograme. Nu ţi-este clar cine a copt-o? Săracul Ed. Ce face dragostea dintr-un bărbat normal!

Calli îl privi întristată. Vehemenţa cu care Ben îşi apăra bunicul era dureroasă. Deja ţipa la ea. Nu-i mai păsa că o răneşte. Cât de diferiţi erau. Nu, relaţia lor nu putea să meargă.

Si părerea lui despre dragoste nu era una foarte bună. Era clar că nu avea de gând să se îndrăgostească. Iar faptul că făcuseră dragoste probabil că nu însemnase decât puţin divertisment ca să mai omoare timpul. Nu era sănătos să iubească pe cineva căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea.

Erau aşa de diferiţi, încât o durea. Işi plecă privirile spre foaia de hârtie de pe masă şi ochii i se înceţoşară. A naibii să fie dacă Ben o va mai vedea plângând!

Voia doar să descifreze criptograma, s-o

găsească pe Polly şi să dispară din viaţa lui.

Ben o privea întristat. Ii părea rău că ţipase la

ea. îi părea rău că îi jignise mătuşa. Ar fi vrut s-o ia în braţe. Dar nu spusese decât adevărul. De fiecare dată când se îndrăgostea, sfârşea perpelindu-se singur. Iar o relaţie cu Calli era ca şi cum ar fi încercat să amestece uleiul cu apa.

- Eu mă duc să cumpăr ceva de mâncare, spuse Ben.

Calli dădu absentă din cap.

- Ce vrei să-ţi iau?

Calli îi făcu semn spre cutia goală de gogoşi.

*
* *

Ben se îndreptă spre gogoşerie, încercând să uite cearta pe care o avusese cu Calli, concen- trându-se asupra problemei iniţiale. Ed şi Polly. Chiar era îndrăgostit bunicul său de mătuşa lui Calli?

Altfel nu se putea explica comportamentul acela ciudat al lui Ed. Bătrânul fusese un om la locul lui, axat pe carieră, corect şi sobru. Niciodată nu-l văzuse luând-o în braţe pe bunica lui. De

fapt şi bunica lui fusese o femeie rece. Părerea lui era că Ed nu-şi iubise niciodată soţia.

Dragostea te face mai... euforic. Aşa cum se simţea el în acel moment. Dar nu! El nu era îndrăgostit.

*

* *

- Dacă înlocuim C cu O şi N cu B... îşi spuse Calli cu voce tare, studiind foaia de hârtie. Nu ajungem nicăieri. Ce naiba? Asta nu este o criptogramă. Of! De unde s-o apuc?

Uşa se deschise şi Ben intră cu miros de cartofi prăjiţi, hamburgeri şi gogoşi. Deja Calli renunţase la mâncarea sănătoasă vegetariană. Gogoşile erau singura alinare a nervilor ei obosiţi.

- Ai descoperit ceva? întrebă Ben punând pungile cu mâncare pe masă.

- Nu ştiu. Unele cuvinte se potrivesc, altele nu. Dar nu sunt departe.

- Hai, opreşte-te puţin ca să mănânci.

- Pot să mănânc şi în timp ce lucrez. Ţi-am mai spus că hrănit, creierul îmi funcţionează mai bine.

Ben îi luă hârtia din faţă.

- După ce mănânci.

Atitudinea lui Ben o năuci. Dar cum nu putea rezolva două criptograme dintr-o dată, renunţă să

se contrazică cu el şi îşi băgă mâna în punga cu cartofi prăjiţi.

Dinspre uşa de la baie se auzi un scâncet. Puffy îşi cerea porţia de atenţie. Calli vru să se ridice, dar Ben o opri.

- Am eu grijă de el.

Uimită, Calli îşi desfăcu hamburgerul şi-l privi pe Ben luând tatu-ul din cuşcă şi dezinfectându-i rănile.

- O să-mi fie dor de el când o să mă întorc acasă. Nu crezi că aş putea...? Nu. Nu poate sta într-o cuşcă toată viaţa, forţat să ducă o viaţă pe care o urăşte.

- Nici o creatură sălbatică nu suportă restricţii, spuse Calli gânditoare.

Ben îi duse micului animal casoleta cu mâncare şi începu să se gândească la spusele lui Calli. „Nici o creatură sălbatică nu suportă restricţii.” Oare Calli intra în categoria creaturilor sălbatice? Era un fel de a-i spune că nu accepta lanţurile unei relaţii stabile?

Ei, dacă era pe-aşa, nici el nu voia să fie

înlănţuit. Nu mai putea să se dăruiască nici unei femei. Voia să... Ce? Să sfârşească precum bunicul lui, regretând o viaţă de nefericire?

Capitolul 10

Ben stătea sprijinit de uşa camerei de hotel, privind pe fereastră Golful Mexic. Valurile se spărgeau de malul stâncos şi păreau o reflectare a gândurilor şi emoţiilor lui faţă de Calli.

Ce se petrecea cu el? Mai întâi o dorea pe Calli, ca apoi să-şi dorească să se distanţeze de ea. Bucuria pe care o simţise în apropierea ei se transformase în spaimă, ca apoi să devină ceva mai puternic. Ceva de care nu voia să ştie.

Poate ăsta era rezultatul lipsei de activitate. Comerţul cu iahturi nu-i dădea timp să se gândească la femei şi de când divorţase, se considerase un bărbat fericit şi mulţumit.

N-ar fi trebuit să lase afacerea pe mâna asistentului său. Fusese o idee proastă să plece cu Calli în acea călătorie. Totul devenise aşa de complicat.

Abia aştepta să-l găsească pe Ed, ca toată

povestea să se termine. Până ce Calli nu descifra criptograma nu puteau face nimic. Se aşeză pe şezlongul de pe terasa etajului şi încercă să gândească cât mai logic.
Ce fusese în mintea lui Polly? Scrisoarea îi era adresată lui, dar numai Calli se pricepea la criptograme. Asta însemna că cei doi voiau să-i ştie împreună.
începea să creadă că acest joc de-a şoarecele şi pisica era plănuit în mai multe scopuri, decât acela de a-i ţine pe el şi pe Calli departe.
*
* *

- Ben! Ben, trezeşte-te! strigă Calli, scuturându-i umerii.
Şezlongul începu să scârţâie.
- Sunt trei ore de când îmi bat capul cu criptograma asta, aşa că fii bun şi deschide ochii ăia frumoşi, dacă nu, mă simt nevoită să pun o bombă sub tine.
Calli lăsă hârtia pe jos şi se puse în faţa lui, începând să-l zgâlţâie cu toate puterile. Capul lui parcă era al unei păpuşi cu sfori.

Brusc, Ben deschise ochii şi o prinse de mâni, trăgând-o spre el. Calli se dezechilibră şi-i căzu în braţe.
- Ţie nu ţi-a spus nimeni, niciodată că trezirea unui bărbat este o artă?
- ?

- Ar fi trebuit să mă trezeşti cu mângâieri şi sărutări.
Calli îşi băgă mâna sub cămaşa lui şi-l ciupi tare.
- Au!
Din reflex, Ben o împinse cu forţă, izbind-o de perete. Calli rămase cu gura căscată.
- La naiba, femeie! De ce m-ai ciupit?
- încercam să te trezesc, nerecunoscătorule ce eşti!
- Nerecunoscător? Ce am făcut?
- Ce n-ai făcut, vrei să spui! Trebuia să mă ajuţi să descifrăm criptograma. In timp ce tu sforăiai, eu îmi băteam capul cu literele alea fără noimă. Si uite ce primesc în schimb!
- Nu mă pricep la criptograme. Ai rezolvat-o?
- Nici eu nu mă prea pricep, dar m-am străduit.
- Si?
- Am rezolvat-o.
Ben o privi pe Calli cu atenţie. Avea cearcăne adânci, hainele îi erau şifonate şi părea o mâţă jigărită, nemâncată de o săptămână. Brusc, se

simţi vinovat. Ar fi vrut s-o ia în braţe, dar nu avea timp de sentimentalisme.
- Ia să văd.

Calli luă hârtia de pe jos şi i-o aruncă în braţe.

- FLORILE ŞI CLOPOŢEII NE VOR ŢINE DE URÂT. OPRIŢI-VĂ LA CHIOŞC. Ce-i asta? Nu are nici o noimă.

- „Opriţi-vă la chioşc.” Ce chioşc? Chioşcul cel mai apropiat este la noi în hotel. Aşa că m-am dus până jos şi m-am uitat peste broşuri.

- De unde ştii? Poate fi vorba de orice chioşc.

- Şi „florile şi clopoţeii”?

- Ce-i cu ele?

- „Ne vor ţine de urât.”

- Cum adică ne vor ţine de urât? Calli, încetează cu prostiile. Ai început şi tu să vorbeşti în criptograme?

- Păi, să-ţi explic. Florile - în faţa hotelului este o grădiniţă de flori.

- Orice hotel...

- Clopoţeii - se referă la clopoţelul de la intrarea în hotel.

- Şi?

- Păi să spunem că Polly şi Ed au fost pe aici şi stând în holul de la intrare - clopoţeii şi florile sunt cheia - s-au uitat prin broşurile de la chioşcul recepţiei. Logic, nu?

- Si ce-i cu asta?

- Păi ţi-am spus că m-am uitat peste

broşuri.

- Si? ’

- Ghici!

- Hai, Calli, nu mă mai ameţi.

- Am găsit o hartă cu staţiunile din jur. Si pe ea era un loc încercuit. Nu este departe de aici.

- Hai să mergem. Adică nu. Tu fă un duş şi eu mă duc să cumpăr nişte cafea. Trebuie să stabilim un plan de bătaie.

- Nu, lasă cafeaua. Dar duşul sună bine.

Ben se apropie de ea şi-i ridică bărbia uşor cu un deget.

- Ai dreptate. Am fost nesimţit şi nerecunoscător. Dar chiar şi un nesimţit ca mine îşi poate cere iertare atunci când greşeşte. Ai încredere în mine. Promit că n-o să te mai las baltă.

O sărută tandru, apoi o privi adânc în ochi şi o întoarse încet spre uşa camerei lor, împingând-o uşurel.

*
* *

Calli se sprijini de faianţa rece a băii, lăsând jetul de apă caldă să-i spele îngrijorările. Nervii ei

începură să se mai calmeze puţin. De ce se comporta Ben aşa de contradictoriu? Ce avea de gând?

Problema era că atitudinea lui grijulie o

făcea să-l iubească şi mai mult.

împinse duşul la o parte şi se şamponă excesiv, apoi se clăti, mângâiată de spuma parfumată. în timpul acesta încercă să nu se mai gândească la bărbatul care era ţinta afecţiunii ei.

Ce fusese în mintea mătuşii Polly? Şi în mintea lui Ed? în ce scop îi provocaseră pe ei, doi oameni ocupaţi, să-i fugărească prin Florida? Şi asta împreună, nu separat şi nu doar pe unul din ei doi.

La naiba! Căzuse în plasă. Se îndrăgostise de cel care se presupunea a fi rivalul ei. Inima nu-i ascultase raţiunea.

*
* *

Ben stătea pe marginea patului, ascultând răpăitul duşului sub care se afla Calli goală. îl invidia pe bărbatul care avea să fie soţul ei.

Ajunsese la o concluzie uimitoare. în timp ce o aşteptase pe Calli să facă duş, îşi analizase sentimentele şi realizase că încercarea lui de a o ţine pe femeia aceea la distanţă fusese o greşeală.

In braţele lui Calli, toate rănile vechi se vindecaseră şi pentru prima oară realizase că fericirea nu era departe.

Când o văzuse aşa de obosită şi tristă, se simţise vinovat. Stia că el era cauza

nefericirii ei. Dar nu avea ce face. Calli era o femeie puternică. îşi revenea repede.

Nu! Se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos prin cameră. Abia aştepta să-i găsească pe fugari, ca toată povestea să se termine înainte ca el să facă sau să zică ceva care s-o rănească pe Calli mai tare. înainte să recunoască în sinea lui că o iubeşte.

*
* *

Inviorată de duş, în scaunul confortabil al maşinii lui Ben, bându-şi cafeaua întăritoare, Calli se simţi din nou stăpână pe situaţie. Lângă ea, Ben arăta ca naiba. Părea concentrat la drum şi fruntea îi era brăzdată de ridurile încruntării.

Când ieşise din baie, îl găsise pe Ben aşteptând-o cu bagajele făcute şi cu cafelele fierbinţi într-o mână. Se străduise să nu se apropie prea mult de ea sau s-o atingă. Indiferent de problema care-l pre-

ocupa, Calli ştia că degeaba ar fi iniţiat vreo discuţie, pentru că n-ar fi reuşit să scoată nimic de la el.

Calli începu să studieze broşura.

- Crezi că reuşim să-i găsim? Bok Tower pare a fi destul de vast, spuse ea, admirând fotografiile cu peisaje luxuriante.

- îi găsim în momentul în care vor hotărî

să sfârşească jocul ăsta tâmpit.

Iritarea din glasul lui Ben era evidentă.

- Nu înţeleg de ce vor să-i urmărim, spuse Calli privind un jeep plin cu puşti de liceu, care avea pe capotă câteva plăci de surf.

Văzându-i o cuprinse nostalgia tinereţii. Ce bine era să fii tânăr şi fără probleme!

- Nici eu nu înţeleg, spuse Ben.

De fapt, el avea o bănuială. Din moment ce Ed şi Polly se aflau tot timpul cu un pas înaintea lor şi nu încercau să se ascundă în adevăratul sens al cuvântului, nu exista decât o explicaţie. Voiau să-i ştie pe el şi pe Calli împreună. Putea să pună pariu că bunicul lui era în spatele acelui plan diabolic.

Ani de zile Ed îl sfătuise să-şi găsească o femeie pe care s-o iubească şi cu care să se căsătorească. Mereu îi spusese că munca aceea epuizantă de la firmă nu era un stil de viaţă. îşi pierdea tinereţea.

O privi pe Calli şi se hotărî să nu-i spună deocamdată nimic în legătură cu bănuiala lui.

*
* *

Spre surprinderea lui Ben, Bok Tower era un părculeţ mic şi frumos ca o bijuterie. Când intră pe porţile înalte de fier forjat,

simţi ceva schimbându-se în el. Serenitatea locului te obliga să laşi toate grijile în parcare.

Uitând hotărârile luate, Ben o luă de mână pe Calli şi se îndreptă spre clopotniţa înaltă din centru. Priviră împreună patul de flori de la picioarele lor, mirosind aroma pinilor.

- Vai, ce frumos este, spuse Calli, copleşită de atmosferă. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

- Nu crezi că acea criptogramă se referea la florile astea şi la clopotul acela? sugeră Ben.

- Ba da. Am interpretat greşit, dar bine că am găsit locul. Este de vis, zâmbi ea.

Se aşezară pe o băncuţă retrasă sub un arbust cu magnolii înflorite, în faţa unei fântâni arteziene. Razele soarelui se filtrau printre ramurile copacului, încălzindu-le inimile.

Ben simţi că poate sta în acel loc alături de Calli o veşnicie. începu să-şi imagineze viaţa alături de ea şi ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Calli îl mângâie uşor pe mână.

Se întoarse spre ea, dorind să şteargă toate cuvintele grele pe care i le spusese.

- Calli, îmi pare rău că ţi-am vorbit urât...
- Nu acum, şopti ea. Nu spune nimic.

Nu vreau să stricăm momentul ăsta. Imbătat de parfumul florilor şi muzica acelor de pin bătute de vânt, Ben se apropie de gura ei.

- Calli, draga mea Calli, murmură el sărutând-o. Ben îi atinse buzele tandru, iar Calli îl trase mai

apropape de ea. Trupurile lor se topiră unul într-altul. Sărutul lor părea imaterial. îşi explorau sentimentele şi senzaţiile. Clopotul din turn începu să bată, trezindu-i din reverie. Calli se cuibări în braţele lui Ben, dorind ca acea clipă să nu se mai sfârşească. Ştia că şi Ben trăia aceleaşi senzaţii.

- Calli? ’
- Hmmm?
- Tu crezi că există dragoste?
- Dacă există, eu n-am cunoscut-o niciodată. “Până acum”, completă ea în gând. Dar aş vrea să cred că există.
- Şi eu, spuse el, lipindu-şi buzele de tâmpla ei. Şi eu...

Vizitară turnul şi se semnară în registrul de oaspeţi. Gazda, o femeie sfioasă şi mărunţică, le citi numele.

- Mi s-a încredinţat un plic pentru dumneavoastră, spuse ea, dându-i lui Calli un plic mare.

- Cine vi l-a dat?
- Un cuplu în vârstă. Păreau siguri că veţi trece pe aici, zâmbi femeia. Râdeau ca doi adolescenţi şi mi-au lăsat un bacşiş frumos.
- Acum cât timp? întrebă Ben.
- Oho, acum vreo cinci ore.

Ben aruncă o privire în jur.
- Nu-i mai găsiţi, spuse femeia.

Spuneau că se grăbesc să plece în altă parte.
- Tot timpul cu un pas înaintea legii, murmură Ben.
- Poftim? întrebă femeia. Au făcut ceva ilegal?

Ben se luptă cu tentaţia de a spune da. Pentru
că asta meritau şi bunicul lui şi mătuşa lui Calli. Dar nu le putea face aşa ceva.
- Nu. Nu sunt infractori. Sunt nişte rude bine intenţionate care vor să... Nu contează. Să spunem că au un simţ al umorului mai ciudat. La revedere.
- La revedere. Vă mai aşteptăm pe la noi.

Ben o luă de braţ pe Calli şi se îndepărtară.
- Ben...

- Calli, ia te uită. Marmura roz şi gri din care este făcut turnul e adusă din Georgia, iar arhitectul este acelaşi care a proiectat

Central Park, din New York. Ce interesant.
- Ia să văd, spuse ea.
Ben nu voia să-i dea lui Calli ocazia să-l întrebe ce însemnau suspiciunile lui, referitoare la intenţiile lui Ed şi Polly.
- Ai şi tu o broşură.
- Da, dar vreau s-o văd pe a ta.
- Bine, ia-o. Dar sunt identice.
- Sunt convinsă că în broşura ta se dau explicaţii mai multe, referitoare la motivele lui Ed şi Polly.
Ben se înroşi. Doamne! Nu se credea capabil de aşa ceva. Nu se înroşise în viaţa lui.
Calli îşi trase nasul şi-i înapoie broşura. Ben aşteptă întrebarea care avea să urmeze.
- Nu. Eu nu înţeleg nimic. Poate îmi explici tu.
Ben ridică din umeri prefăcându-se încurcat.
- Să nu faci pe inocentul cu mine că te arunc în prima fântână arteziană.
- Ei, îţi spun, pentru că oricum, mai devreme sau mai târziu îţi vei da şi tu seama, spuse el, rupând o floare de hibiscus şi privind atent sta- minele lungi.
- Ei?

- Calli, am fost manipulaţi.
Calli izbucni în râs.
- Serios? Nu ştiam.

- Nu înţelegi. Cred că Ed şi Polly ne-au provocat să-i urmărim, ca să fim împreună.

- Serios? Cum ai ajuns la concluzia asta stupidă? întrebă ea aşezându-se pe o bancă.

- Nu ţi se pare că-i urmărim prea uşor? Si asta cu acordul lor.

- Hmmm. Ziceai că nu ştii să rezolvi criptograme.

- îmi cer iertare că nu te-am ajutat, dar dacă în plicul ăsta mai găsim una, promit că te voi ajuta. Acum ascultă-mă puţin. Ed şi Polly au vrut să fie văzuţi atunci când au fugit. Au discutat despre destinaţia lor în faţa taximetristului. Sunt ei bătrâni, dar nu sunt proşti. Nu cred că au prevăzut că accentul taximetristului ne va induce în eroare. Au pus-o pe Magda să nu răspundă la telefon, ca să le dăm adresa la care ne pot găsi. Au trimis plicul pe numele meu ca să fie siguri că nu voi pleca în mijlocul căutării. Si tu erai singura care ştiai să rezolvi criptograma, deci aveam nevoie de tine. Nici tu nu puteai pleca. Nu ştiu părerea lui Polly, dar bunicul meu m-a bătut la cap ani de zile să-mi găsesc o fată şi să mă aşez la casa mea.

Calli tăcu gânditoare. Poate că Ben avea dreptate. In ultimul timp şi Polly o sfătuia să mai iasă prin lume, să cunoască bărbaţi.

Totuşi, n-o credea pe mătuşa ei în stare să comploteze. Dar explicaţiile lui Ben erau logice.

- Să spunem că ai dreptate, deşi nu sunt complet convinsă. Ce propui să facem?

- O să le-o întoarcem cum nici nu se aşteaptă.

- Cum?

- Ei se aşteaptă să fim împreună. Propun ca, după ce ne vom întâlni faţă-n faţă cu ei, să ne purtăm ca cei mai buni prieteni.

Calli privi micul lac pe care înota o lebădă. Se simţea la fel ca pasărea aceea graţioasă - prinsă într-o capcană.

Cei mai buni prieteni? Nimic mai mult? Cum să-i explice lui Ben că micul complot al lui Ed şi Polly avusese succes? Cum să-i spună că ea nu dorea să fie cea mai bună prietenă a lui?

- Cred că ar fi bine să mergem. M-am săturat de atâta linişte şi pace. Trebuie să-i fac tratamentul lui Puffy, spuse ea alergând pe alee cu inima frântă.

Capitolul 11

Calli îl băgă pe Puffy înapoi în cuşcă şi se aşeză pe scaunul din faţă. Privi plicul cu îndoială şi-l întrebă pe Ben:

- Nu crezi că ar trebui să vedem ce

conţine?
Cunoscând părerea lui Ben despre complotul
lui Ed şi Polly, Calli nu mai era chiar aşa de curioasă să vadă ce mesaj aveau de data asta. Dacă ar fi fost după ea, ar fi tras de timp, să le dea celor doi posibilitatea să se căsătoreacsă.

- Sigur, desfă-l. Dacă vrem să ştim ce conţine, trebuie să-l deschidem.
- Dacă? Credeam că abia aştepţi să opreşti nunta lor.
- Sigur că da. Dar tu? Mai vrei să-i opreşti?

Calli îl privi îndelung, înainte de a-i răspunde. De ce să-i spună că îşi schimbase părerea? Oricum, nu avea cum să-l convingă de contrariu.

- Sigur că da. Nici o femeie nu poate fi fericită alături de un bărbat nepotrivit.
Vorbea despre Polly?
Deschise plicul şi scoase o coală de hârtie împăturită pe care o citi:

- Avem onoarea de a vă invita să participaţi la căsătoria lui Edward James Simmons cu Polly Louise Taylor, care va avea loc la ora optsprezece, pe douăzeci şi cinci martie, la biserica Nombre de Dios.
- Astăzi! Ai auzit de biserica asta?

- Da.
- Unde se află?
- In St. Augustine.
- Dacă plecăm în momentul ăsta, s-ar putea să ajungem! spuse Ben apăsând pe acceleraţie.

*
* *

In oraş, aglomeraţia de la ora de vârf era normală, dar pe Ben îl enerva îngrozitor. înaintau greu, frâna des, claxona şi tot nu reuşea să se strecoare.

Chiar şi Puffy era liniştit. Calli tăcea. Nu avea chef să vorbească nimicuri cu Ben. Se gândea la mătuşa Polly. Intenţiile ei bune îi frânseseră inima.

Cu cât se apropiau de destinaţie, cu atât mai mult îndoielile puneau stăpânire pe ea. Dacă Ben avea dreptate? Dacă datorită faptului că era îndrăgostită vedea totul în roz? Dacă Ed şi Polly nu se potriveau? Făceau o greşeală? Trebuia să-i oprească?

Dar cine era ea să intervină în calea fericirii altora?

- Idiotule! urlă Ben pe geamul deschis, evitând coliziunea cu o maşină care-i tăiase faţa. Uită-te pe unde mergi.

Calli zâmbi. Ben era la fel de nervos ca şi

ea. Dar din alte motive. Ea era supărată că se îndrăgostise de un bărbat nepotrivit.

Dar foarte curând, totul avea să se termine. Legătura fragilă care-i ţinea împreună avea să se rupă şi fiecare trebuia să-şi vadă de drumul lui. Deşi făcuseră dragoste, nici unul nu deschisese subiectul vreunui viitor împreună.

Calli începu să se gândească la lungile zile şi nopţi pe care avea să le petreacă singură şi se întristă şi mai tare. Până şi mătuşa Polly îşi găsise perechea.

*
* *

Ben opri maşina sub un stejar bătrân, în parcarea bisericii Nombre de Dios. Umbra copacului avea să-i asigure lui Puffy confortul, deşi era o zi răcoroasă. Dar soarele putea să apară oricând dintre nori şi nu voia ca micul animal să sufere.

Ben coborî din maşină plin de îndoieli. Avea el oare dreptul să-i spună bunicului său cum să-şi trăiască viaţa, când el abia şi-o putea organiza pe a lui? Poate că Ed chiar o iubea pe Polly. Poate că dragostea lor trecuse testul timpului.

In scurt timp parcarea se umplu de maşini şi o mulţime de oameni trecu pe

lângă ei, îndreptându-se spre intrarea bisericii. Se părea că Polly şi Ed invitaseră tot oraşul la nunta lor.

- Ar trebui să intrăm şi noi, spuse el pe un ton indiferent. Venim repede, micuţule, se aplecă el, făcându-i cu mâna tatu-ului.

Calli îi puse lui Puffy apă într-o casoletă. Ben îi privi duios. Nu-i plăcea să-l lase pe micul animal singur, dar nu aveau să stea prea mult. Rezolvau problema şi gata.

- Mergem? întrebă el, după ce Calli închise portiera.

- Da, spuse ea.

Ben o luă uşor de după umeri şi o conduse pe poteca strâmtă, spre biserică. Inăuntru era răcoare şi de-a lungul rândurilor de scaune erau aranjate ghirlande de flori. Aproape toate locurile erau ocupate, aşa că se aşezară într-un colţ mai retras.

- Ben, cred că... începu Calli după un moment de tăcere, dar o întrerupseră acordurile Marşului Nupţial.

In uşa de la intrare îşi făcu apariţia o mică procesiune, cu Magda în frunte, îmbrăcată în organdi roz, care contrasta violent cu morcoviul părului. In mâinile ei tremurânde ţinea un bucheţel de trandafiri

roz delicaţi. Când trecu pe lângă ei, le făcu cu ochiul.

In urma ei era Polly, cu părul alb acoperit de un voal de culoarea fildeşului, în aceeaşi nuanţă cu rochia. In mâini avea un buchet de garoafe albe.

Polly era foarte frumoasă, iar atunci când îl privea pe Ed, viitorul ei soţ, părea că radiază de fericire. Când trecu pe lângă Ben şi Calli le zâmbi cu dragoste şi inimile lor se înmuiară de emoţie.

Ben îşi privi bunicul şi rămase surprins. Niciodată nu-l văzuse aşa de fericit. Intr-un fel, îl invidia.

Ii aruncă o privire cu coada ochiului lui Calli. Dacă şi ea l-ar fi privit cu aceeaşi dragoste, ar fi fost în stare s-o ia de nevastă în acel moment. Dar asta era o fantezie prostească.

Ştia că acea zi era ultima petrecută alături de Calli, dar toate aveau un sfârşit.
Calli îi privi pe cei doi viitori soţi fericiţi jurându-şi dragoste în faţa preotului. De ce nu avea şi ea norocul acela? Se simţea copleşită de singurătate. Ben avea s-o părăsească pentru totdeauna, lăsând-o cu inima frântă.

- Dacă cineva se împotriveşte acestei

sfinte căsătorii să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna, zise preotul.
Calli îl privi pe Ben, ridicând dintr-o sprânceană. Dar Ben tăcu şi-i zâmbi. în sfârşit! Ben realizase că dragostea celor doi era adevărată. Dar de ce nu vedea că şi ei se iubeau?
Se iubeau? Mai bine spus ea era cea care-l iubea pe Ben. Iar Ben nu avea de gând să-i împărtăşească dragostea. Erau foarte diferiţi.
- Ei, spuse Ben. Se pare că aventura noastră a luat sfârşit.
Calli nu avu puterea să-l privească. Ieşiră amândoi în lumina razelor soarelui care ieşise dintre nori.
- Cred că da, răspunse ea în cele din urmă.
- Hei, totul are un sfârşit, încercă Ben să zâmbească, privind în depărtare.
Calli se întoarse spre el ca să-l întrebe de ce nu obiectase atunci când preotul îi oferise ocazia, dar privirile lui pierdute spuneau totul.

Capitolul 12

Calli privea în gol prin mulţimea de invitaţi de pe pajiştea pe care avea loc petrecerea. Oamenii îi zâmbeau, încercau să intre în

vorbă cu ea, dar ea era cu gândul departe.

- Bună, dragă, spuse mătuşa Polly apropiindu-se de ea. încerc să te găsesc prin mulţimea asta de o oră, dar... Ce-i cu tine? De ce eşti abătută? Nu te bucuri pentru mine?

- Ba da, mătuşă, dar... spuse Calli privind spre Ben care se zărea printre invitaţi.

Polly o luă pe după umeri pe Calli şi o conduse într-un loc mai retras.

- Am vrut să te las în pace, dar apoi m-am gân-

dit că ar fi mai bine să purtăm o discuţie ca de la femeie la femeie. Trebuie să-mi povesteşti totul. Ştii, ca pe vremuri.

- Nu este nevoie, spuse Calli.

- De ce? N-ai nimic interesant să-mi spui?

- Nu.

- Cum ai petrecut alături de Ben?

- Ne-am dat seama că nu ne potrivim. Ce ţi-a venit să faci pe Cupidon? întrebă ea, simţind cum îi vine să plângă.

- N-am făcut deloc pe Cupidon, spuse Polly întinzându-i o batistuţă de hârtie. Am vrut să vă dăm un mic imbold.

- Ei, bine, n-a ţinut, spuse Calli

ştergându-şi nasul. Ben mi-a arătat destul de limpede că nu mă doreşte.

Calli scăpă şerveţelul din mână şi se aplecă să-l ridice, dar Polly o opri.

- Ţi-a spus el asta?

- Nu.

- Şi tu? Ce simţi pentru el?

- Am tot ce-mi doresc. O carieră, o casă, prieteni... N-am nevoie de un bărbat.

- Aşa ziceam şi eu înainte să-l întâlnesc pe Ed, râse Polly. Mi se părea că sunt împlinită.

- Nu este acelaşi lucru. Eu şi Ben suntem diferiţi ca ziua şi noaptea.

- Draga mea, hai, stai lângă mine, spuse Polly, făcându-i loc pe balansoar. Vino.

Calli se trânti îmbufnată lângă Polly.

- Draga mea, nu gândi în locul lui Ben. Dă-i o şansă ca să-ţi spună ce simte. In fond este nepotul lui Ed, şi după câte-l cunosc, nu poate fi foarte diferit.

Calli îl văzu pe Ben la distanţă, stând de vorbă cu Ed. Nu voia să mai discute despre bărbatul care-i frânsese inima, şi nici să-l mai vadă. Işi întoarse privirile îndurerată.

- Cum este Ed, mătuşă?

- Ed? întrebă Polly luminându-se. Nu

ştiu cu ce să încep. Este bun, tandru, drăgăstos, cald şi mă face să râd întruna. Nu credeam că am nevoie de aşa ceva înainte de a-l întâlni pe el. Când l-am văzut în biroul avocatului, toată dragostea pe care i-am purtat-o în timpul facultăţii a revenit.

- Dar sunteţi aşa de diferiţi! Aţi trăit mult timp singuri. Puteţi să trăiţi împreună fără să vă încurcaţi reciproc?

- Sincer? Cred că da. Nu spun că nu vor fi mici probleme la început. Dar toate pot fi rezolvate cu

timpul. Calli, am plănuit escapada asta tocmai ca să vă apropiem pe voi doi. Ştiam că vă potriviţi. Am analizat situaţia. Nu mai vreau să te văd singură. Nu vreau să-ţi iroseşti viaţa aşa cum am făcut-o eu.

- Cum ai făcut-o tu?

- Am trăit singură, am mâncat singură, am dormit singură, m-am temut singură. Nici nu-ţi dai seama cât de uşoară şi frumoasă este viaţa în doi.

Calli îşi aminti cât de uşor devenise dependentă de prezenţa lui Ben în cele câteva zile şi nopţi petrecute împreună. Fără el, dispariţia mătuşii ar fi înspăimântat-o peste măsură. Ce simplă ar fi viaţa alături de Ben. Dar dacă el nu voia, ea ce mai putea face?

- Calli? Chiar nu este nici o şansă să rămâi cu Ben?

- Nu, zâmbi slab Calli. Ştii, când Cupidon a tras cu săgeţile în noi, nu l-a nimerit pe Ben.

Calli privi fericirea din ochii lui Polly ascunsă sub compasiune şi izbucni în plâns. Mătuşa începu s-o strângă în braţe şi s-o legene până când ea se linişti.

- Ce ţi-am făcut, draga mea? Ce ţi-am

făcut? murmură Polly îndurerată.

- Nimic, zâmbi Calli printre lacrimi, ridicându-se în picioare. M-aş fi îndrăgostit la fel de tare de Ben chiar dacă l-aş fi cunoscut în alte împrejurări. Du-te la bărbatul tău. O să vin şi eu în câteva minute.

Polly ezită puţin, apoi se îndreptă spre Ed. Când Ed o văzu, faţa i se lumină şi întinse braţele primitor. Calli îşi întoarse privirile. Nu mai suporta să vadă atâta fericire în jurul ei.

*
* *

- El este John Carmichael, spuse Ed arătându-i-l lui Ben pe cavalerul lui de onoare. Este un fost coleg de liceu.

Ben scutură bărbăteşte mâna întinsă şi zâmbi scurt.

- Ce părere ai de bunicul tău? îl întrebă John.

- Este... strălucitor şi-i doresc toată fericirea.

- Toţi i-o dorim, spuse John bătându-şi vechiul prieten pe umăr. Acum mă scuzaţi, dar aş vrea să beau ceva rece. Mă bucur că te-am cunoscut, Ben. Ne vedem mai târziu.

- Ce băiat bun, spuse Ed, privindu-şi prietenul îndepărtându-se. Intotdeauna mi-a fost alături la nevoie.

- Apropo, spuse Ben întorcându-se spre Ed, ce ţi-a venit să mă plimbi prin tot sudul Americii, cu nepoata lui Polly după mine?

- Băiete, m-am săturat să te văd irosindu-ţi viaţa vânzând iahturi. La ce buni atâţia bani dacă n-ai cu cine să-i cheltuieşti? Am văzut că n-ai de gând să te aşezi lângă o femeie şi ţi-am dat o mână de ajutor.

- Ţi-a trecut prin cap că poate eu vreau să-mi organizez viaţa cum îmi place şi consider eu că este mai bine pentru mine? întrebă Ben supărat.

- N-a mers, nu-i aşa?

- Din contră, murmură Ben. A mers prea bine. Calli este o femeie minunată. Spune că până şi boxerii mei sunt sexy.

- Serios?! Pe unde umblă Polly, să-i dau şi ei vestea?

- Stai liniştit. N-a mers.

- Iartă-mă, dar n-am înţeles bine, sau am început să nu mai aud? N-ai spus că este minunată?

- Nu.

- Fii mai explicit.

- Nu pot avea o relaţie cu Calli.

Ed se scărpină în cap.

- Băiete, mă bagi în ceaţă.

Ben îşi luă bunicul de braţ şi-l trase sub un pom, într-un loc mai retras. Nu apucă să deschidă bine gura, că Ed îl întrerupse.

- Dacă ai de gând să-mi pui placa obişnuită, nu-ţi mai răci gura. Vrei să spui că tu nu te potriveşti cu nimeni, că toate femeile sunt la fel, că ai fost dezamăgit şi aşa mai departe, nu? Şi ştiu de ce crezi asta. Părinţii tăi n-au fost în stare să te crească şi să te iubească, aşa că tu consideri că nu meriţi să fii iubit. Nu-mi spune că n-am dreptate, pentru că sunt mai bătrân şi ştiu. Ei, află că meriţi să fii iubit.

- Şi Sheri? Ei ce scuză îi mai găseşti?

- Orice orb îşi dădea seama că voi nu vă iubeaţi. Ea îţi iubea banii şi tu îi iubeai trupul. Am ştiut asta din ziua nunţii voastre, spuse Ed înfier- bântându-se şi descheiându-şi nasturele de la smoching.

Ben ajunsese la acea concluzie cu mult timp în urmă. încercă să şi-o amintească pe Sheri, dar nu

reuşi. în minte îi veneau imagini cu Calli. Calli bătăioasă, cu puşca în mână şi păunul lângă ea, Calli tratându-l pe Puffy, Calli hrănindu-l cu mâncare pentru iepuri, Calli tristă, Calli veselă, Calli ironizându-l, Calli iubindu-l. Nu! Era prea mult.

- Dacă aş fi în locul tău, băiete, aş pune mâna pe mândreţea asta de fată înainte ca ea să-şi ia tălpăşiţa. Am văzut cum te priveşte. Bag mâna în foc că te iubeşte. Şi tu o priveşti la fel, dar nu-ţi dai seama. Crede-mă, nepoate, o astfel de dragoste apare o dată în viaţă.

- Dar dacă ea nu mă vrea? Dacă ne dăm seama că nu ne potrivim şi va fi prea târziu?

- Dacă îţi cade drobul de sare în cap? Vorbeşti prostii. Viaţa este prea scurtă ca să-ţi faci tot felul de probleme. Bucură-te. Ţi-ai găsit fericirea la tinereţe.

în acel moment apăru şi Polly. îl sărută drăgăstoasă pe Ed şi-i zâmbi fericită.

Văzându-le bucuria, Ben realiză că el nu va avea parte de aşa ceva dacă o va lăsa pe Calli să plece. O sărută pe Polly pe obraz, îşi bătu bunicul pe umăr şi se îndreptă glonţ spre casă.

Capitolul 13

Ben intră în casă şi începu să alerge dintr-o cameră în alta. Calli era de negăsit. Intră în bucătărie şi-l găsi pe John Carmichael golind o sticlă de bere.

- Scuzaţi-mă, aţi văzut cumva o roşcată mică de statură, simpatică şi cu ochii verzi? Este nepoata lui Polly.

Bătrânul se încruntă, apoi îl privi cu ochi luminoşi.

- Sigur. A chemat un taxi. Tocmai acum a ieşit. Ben îi mulţumi şi alergă spre ieşire. Taxi? Unde pleca?

O văzu stând în faţa porţii, aşteptând pe strada pustie.

- Unde pleci? întrebă el.

- Acasă.

- Stai. Mă duc să le spun lui Ed şi lui Polly că te conduc eu.

- Nu. Mă descurc şi singură. Tu trebuie să te întorci la firma ta din Fort Lauderdale.

- Calli, te rog. Nu vrei să vorbim?

Calli îl privi îndelung.

- Nu avem ce să vorbim. Eu am viaţa mea, tu ai viaţa ta. Aventura noastră a fost

frumoasă, dar s-a terminat. Doar toate au un sfârşit, nu? Nu are sens să ne mai amăgim. Că doar nu ne-am îndrăgostit unul de altul!?
Ben tăcu gânditor. Intre timp apăru taxiul şi se opri în dreptul lui Calli. Ea deschise portiera din spate, urcă şi înainte s-o închidă spuse:

- La revedere, Benjamin Adams.

Ben rămase înmărmurit, privind taxiul care se îndepărta într-un nor de praf. I se păruse lui, sau Calli plângea?
Işi stăpâni impulsul de a se urca în maşină ca să se ducă după ea. Calli fusese explicită. Nu-l iubea. Fusese o aventură distractivă. Ce putea să-i spună? Că se îndrăgostise de ea? Nici nu era sigur că voia s-o ia de nevastă. De ce s-o încurce? Calli merita mai mult decât un simplu jurământ de dragoste. Calli merita totul.

Privi peste umăr şi-i văzu pe Ed şi Polly plim- bându-se fericiţi la braţ printre invitaţi. Nu se mai putea înoarce la ei.
Se urcă în maşina lui şi hotărî să-i sune din Fort Lauderdale. Doar acolo îşi mai găsea liniştea.

*
* *

Ţipetele lui Solomon o scoteau din sărite şi

soarele dimineţii era prea vesel pentru starea ei de spirit. închise geamul şi trase draperiile, sperând să reuşească să adoarmă. Trecuse printr-o noapte albă şi era frântă de oboseală. Se trânti între perne dar nu reuşi să mai adoarmă.
Cafea. Avea nevoie de o cafea tare. Şi de două, trei gogoşi.
îşi aruncă un halat pe umeri şi se duse ameţită la bucătărie. Solomon continua să ţipe. Al naibii păun! în acel moment se lovi de spătarul unui scaun.
- Au!
Se duse spre chiuvetă, deschise apa rece şi începu să se ude pe faţă şi pe braţe.
Puţin mai înviorată, luă un prosop curat şi începu să se şteargă pe faţă şi pe mâini.
Solomon

părea că se mai potolise. Se sprijini de chiuvetă, gândindu-se la săptămâna lungă şi goală prin care trecuse. Si acum regreta gestul nobil pe care-l făcuse la despărţirea de Ben. Ce-i venise să-l lase să plece? Mă rog, acum nu mai conta.

In fiecare seara se culcase frântă după activitatea fizică intensă de peste zi, dar abia dacă reuşise să doarmă câteva ore. Nu prea mai mânca şi dacă o făcea, masa ei

consta în câteva gogoşi. Incepuse chiar să aibă halucinaţii auditive. In liniştea casei i se părea că-i aude vocea lui Ben. In minte îi veneau numai imagini cu el: Ben râzând, Ben supărându-se, Ben având grijă de Puffy, Ben mâncând, Ben mângâind-o, Ben iubind-o.

Avea să scape vreodată de nevoia aceea de el? La naiba cu Ben Adams care-i distrusese somnul şi viaţa!

Un lătrat de câine o smulse din gândurile ei negre.

- Un câine?

Solomon ţipa din toate puterile şi Calli îşi aminti de ziua în care Ben îi intrase în viaţă. Se grăbi spre ieşire.

Cum deschise uşa, un căţel mic îi sări drept în braţe. Luată prin surprindere, dezechilibrându-se, Calli se sprijini de tocul uşii, ferindu-se de limba lui jucăuşă.

- Cine eşti tu, căţelule?
- O cheamă Mandy şi a venit cu mine.

Pentru prima oară după multe dimineţi de mahmureală, Calli se trezi instantaneu. Ben! Cu teamă, îşi ridică privirile spre direcţia din care venise vocea.

Ben stătea în dreptul porţii, cu părul negru răvăşit de vânt şi atât de frumos, încât ei i

se înmuiară genunchii.
Calli clipi, frecându-se la ochi. Ben nu dispăruse.
- Pot să intru?
Calli făcu semn din cap prostită.
Ben se apropie de ea şi pentru prima oară, ea îşi dădu seama că purta tricou şi blugi! Asta era o schimbare esenţială la Ben Adams! Putea să spere că...?
Calli înghiţi greu, încercând să-şi ignore visele. Făcuse prea multe presupuneri în ceea ce-l privea pe Ben şi de fiecare dată greşise.
- Ce părere ai?
- Despre?
- Ei, spuse Ben, arătând peste umăr.
- Ei?
Calli privi spre Solomon şi-l văzu scurmând în jurul unei păuniţe frumoase. Nu avea coada lui Solomon, dar lui nu părea să-i pese.

Calli înghiţi în sec. Solomon îşi făcuse coada evantai şi era o splendoare.
- Cred că vor puţină intimitate, spuse Ben, împingând-o uşurel înăuntru pe Calli, care rămăsese cu gura căscată.
Ben se aşeză pe un scaun şi i făcu semn lui Calli să stea lângă el. Ea rămase nemişcată.

- N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse ea. Dansul împerecherii... De fapt nu i-am văzut niciodată coada lui Solomon în toată măreţia. Bătrânul ăsta ştie să impresioneze pe cineva dacă are un interes.
- Asta pentru că ştie ce vrea. I-am adus o păuniţă pentru că-mi era milă de el. Nici un mascul - pasăre sau fiinţă umană - n-ar trebui să trăiască singur.
Calli îl privi cu interes.
- Dar dacă sunt prea diferiţi, ce vor face?
- Hei, tot ce contează este că încearcă, spuse Ben privind pe fereastră la cele două păsări. Un bărbat deştept mi-a spus odată că orice relaţie merge dacă cei doi sunt dispuşi să facă compromisuri. Important este să se iubească.
Calli îl privi plină de dubii.
- îndrăgostiţii trebuie să aibă încredere unul în celălalt, altfel nu merge. Şi dacă Polly şi Ed au

reuşit să treacă peste toate obstacolele şi să se mai iubească după atâţia ani, nimic nu este imposibil.

Calli tăcu. Işi trase halatul peste picioare şi îşi privi vârful papucului. Ce avea de gând Ben? Să-i spună că o iubeşte, sau să-şi ceară ietare?

Ben observă că pe sub halat, Calli purta un tricou roz şi înnebuni. Părul ei bogat şi ondulat părea o flacără în lumina soarelui. Era frumoasă. Stia de ce o iubea! In schimb, văzu că în jurul ochilor ei verzi şi profunzi, avea cearcăne negre şi adânci. Si parcă era mai slabă. Erau semne că îi dusese dorul?

Speranţa născu în el ca o floare. Poate că lacrimile pe care i se păruse că le vede în ochii ei la plecare fuseseră reale.

Privind în jur, Calli căută un subiect de conversaţie mai sigur. Dar nu găsi nici unul. In prezenţa lui Ben rămăsese fără cuvinte. Se uită la el, care o privea intens, analizând-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa lui.

Calli se aplecă, îşi sprijini coatele de masă şi-i zâmbi.

- Am vrut să te sun.

- Da, ai fi putut.

- Dar şi tu puteai să mă suni. Am aşteptat să mă suni.

- Am fost cam ocupat, zâmbi Ben. Mi-am închiriat apartamentul, am lăsat afacerea pe mâinile unui nou manager. Am cumpărat bilet de avion. Ştii cât de greu găseşti bilete de avion doar dus?

Calli îl privi uimită, dar Ben părea lipsit

de expresie.

- Ştii, mă hotărăsc greu să-mi iau un angajament, dar când o fac, decizia mea este definitivă, zâmbi el ridicându-i bărbia şi sărutând-o uşor. Te iubesc, Calli Taylor. Ştii, nu puteam să-mi fac o familie şi să-mi cresc copiii, atâta vreme cât tu stăteai în St. Augustine şi eu în Fort Lauderdale.

- Dar afacerile tale...

- Şi în St. Augustine pot găsi iahturi şi apă. Mai mult n-am nevoie.

Ben se ridică în picioare şi se apropie de ea. îi depărtă marginile halatului, privindu-i pielea mătăsoasă.

- Solomon pare fericit cu aleasa lui. Chiar dacă eu i-am adus-o. Ce spui? încercăm şi noi să fim fericiţi?

Ben o trase în braţele lui, dar Calli se opuse. Cine se credea Ben Adams? O părăsise, apoi apăruse ca o floare, convins că ea îi va cădea în braţe.

- Hei, uite ce e! spuse ea, punându-şi mâinile în şolduri. Te strecori la mine în curte oferindu-i

păunului meu cadouri de Paşti şi te aştepţi să cad pe spate? O fată serioasă trebuie curtată şi cerută de nevastă într-un mod mai romantic. Până şi păunul ăla prost ştie

măcar atâta lucru. Doar pentru că te iubesc şi mi-aş vinde sufletul să fiu nevasta ta, nu înseamnă că...

Ben o sărută, întrerupându-o nepoliticos. Un timp, Calli se luptă, dar... cui îi trebuia o curte asiduă şi romantică?

Işi puse mâinile în jurul gâtului lui şi-l trase cu forţă spre ea, sărutându-l cu pasiune. Cât aşteptase momentul ăsta! Orice cuvânt era de prisos.

*
* *

Calli torcea în braţele lui Ben.

- Te-ai trezit?
- Nuuuu.
- Calli?
- Daaa?
- Nu eşti curioasă?
- In legătură cu ce? ridică ea capul de pe pernă.
- Cu câinele.
- Nu prea. Cred că avem lucruri mai importante de făcut, spuse ea ronţăindu-i urechea.

- Calli! Mă gâdili!
- Asta şi vreau!
- Răutăcioasă mică, spuse Ben luptându-se cu ea, prinzându-i încheieturile fragile ale

mâinilor şi ţintuind-o pe pernă. Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, se înmuie ea. Spune-mi ce voiai să-mi zici despre câine.

- Când m-am întors acasă m-am simţit foarte singur. Am încercat să evadez în muncă, dar n-am reuşit. Apoi m-am gândit că un animal de casă m-ar face să mă simt mai bine. Voiam să-mi iau un tatu, dar n-am găsit.

- Un tatu? Tatu-ul nu este animal de companie. De ce voiai tocmai un tatu?

- Din cauza lui Puffy. Mă ataşasem mult de el. Ştii, într-un fel semăna cu mine. Amândoi ne ascundeam de lume în spatele unei armuri. Nu mi-am dat seama cât de vulnerabilă este armura mea până când te-am întâlnit pe tine. N-ai jucat cinstit.

- Promit că de acum înainte voi juca foarte cinstit.

Ben o sărută pe nas.

- Aşa te vreau.

- Povesteşte-mi despre compania asta de iahturi pe care ai cumpărat-o.

- Mai întâi spune-mi tu, unde este Puffy?

- In păduri, acolo unde îi este locul.

- Mi-e dor de el.

- Stiu. Dar acum răspunde-mi şi tu la întrebare.

- Am cumpărat o mică companie care cumpără, repară şi vinde iahturi. Nu este aşa de mare ca afacerea mea din Fort Lauderdale, dar îmi ajunge.

- N-o să te plictiseşti?

- Atâta vreme cât mă voi întoarce acasă la tine, nu mă pot plictisi. Vom găsi noi un mod în care să ne umplem timpul, zâmbi el, sărutând-o pe frunte.

Calli îşi băgă mâna sub cearşaf.

- Atâta timp cât îţi funcţionează toate organele, nu văd o problemă în a găsi cu ce să ne umplem timpul.

Ben izbucni în râs şi o prinse de mână.

- Hei, uşurel. Vreu să-ţi spun ceva şi tu nu mă laşi. Aş vrea să te rog să fii răbdătoare cu mine. N-am mai fost de mult timp în compania unei femei.

- Nici o problemă. Nici eu n-am mai fost de mult în compania unui bărbat, aşa că şi tu trebuie să fii răbdător cu mine.

- Calli, vreau să îmbătrânesc lângă tine, să facem copii mulţi şi să te iubesc până la ultima suflare.

Pe obrajii lui Calli se prelinseră două lacrimi, dar şi le şterse repede şi zâmbi.

- Nu vreau să te mai văd plângând.

- Nu mă vei mai vedea plângând, dacă

nu-mi vei mai da motive.

- Promit că nu-ţi voi da motive.

- Te iubesc, Ben Adams, şi promit că ne vom legăna nepoţii pe balansoarul ăla vechi de pe verandă, sub care ne-am sărutat prima oară. Aşa că stai pe aproape. Vom avea nevoie de cineva care să ne ridice de pe jos dacă balansoarul va ceda.

- Al tău sunt, Calli Adams, pentru totdeauna. Bazează-te pe mine.

Şi o sărută cu dragoste.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *